

ஞானி

மோகன் கிருட்டிணமூர்த்தி

4 பாகங்கள் 40 சிறுகதைகள்

Copyright

© 2015 Mohan Krishnamurthy. All rights reserved.

No part of this book can be copied, distributed, reproduced or transmitted in any form or means including photocopying, mechanical, electronic, recording or otherwise without the prior written permission from the author. This book is licensed only for your personal use, not meant to be resold.

Originally written between 1990 - 2007. Published in 2015 for eBooks publishing platforms. Please contact at leomohan@yahoo.com for feedback and review.

Intro media - audio soundtrack courtesy <http://www.youtube.com> (Across the Ocean, JR Tundra)

Dedication

To my school that encouraged extracurricular activities such as oratorical and essay writing

To my parents who encouraged my writing and for being my first fans always

To my friends who are my reviewers and critics

*To online Tamil forums ([Tamilmantram](#) & [Muthamilmantram](#)) that created a platform for me and
Google Newsgroups ([Muthamizh](#) and [Anbudan](#)) who encouraged my works*

முன்னுரை

வணக்கம். என் பெயர் மோகன் கிருட்டிணமூர்த்தி. தமிழ் இணைய உலகம் மூலம் உங்களுக்கு முன்பே அறிமுகமானவன் தான். இருப்பினும் ஒரு சிறு அறிமுகம்.

தமிழ் கருத்து களங்களிலும் தமிழ் குழுமங்களிலும் என்னுடைய கதை, கவிதை, கட்டுரை முதலியவற்றை 2006ம் ஆண்டு முதல் பகிர்ந்து வருகிறேன்.

இதுமட்டுமல்லாமல் [தேனீ](#) எனும் தமிழ் தளத்தையும் நண்பர்கள் சிலருடைய உதவியுடன் நடத்தி வருகிறேன். தேனீ எனும் கைப்பிரதி 1986ல் பள்ளிகளில் நடத்தி வந்தோம். அதன் இணைய உருவே இதேனீ.

சமீபத்தில் [ஆப்பிள் ஐபுக்ஸ்](#) மற்றும் [கூகிள் புக்ஸ்](#) தளங்கள் மூலம் என்னுடைய நெடுங்கதைகளை வெளியிட்டுள்ளேன்.

மேலும் தனியார்துறை பெருநிறுவனங்களில் பணிபுரிபவர்கள் சந்திக்கும் சவால்களை சமாளிப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றி [யூட்யூபில்](#) ஒரு காணொளி தொடர் அளித்துள்ளேன்.

ஞானியை பற்றி....

ஞானி உருவாகியது 1990ல் என் பள்ளி விடுமுறையில். முதல் பாகத்தின் 12 கதைகள் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எழுதப்பட்டன. அதனால் எழுத்தில் முதிர்ச்சியோ அனுபவமோ காண்பது சற்று கடினம் தான். ஆனால் இந்த முதல் பாகம் 'ஞானி யார்' என்பதை அறிய கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். பிறகு 17 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு ஞானியின் மற்ற பாகங்கள் படைக்கப்பட்டன.

மனிதனுக்கும் ஞானிக்கும் இடையில் நடக்கும் சின்ன உரையாடல்களும் சம்பவங்களுமே ஞானி தத்துவ சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. முதல் மூன்று பாகங்களிலும் முக்கியமான பாத்திரங்கள் மனிதனும் ஞானியும் மட்டுமே.

ஆனால், நான்காவது பாகத்தில் ஞானிக்கு போட்டியாக அவன் அளவே அழுத்தமான ஒரு பாத்திரம் – சோனி நுழைகிறான்.

ஞானி, நாம் அடைய நினைக்கும் ஒரு நிலை. கடினமான விஷயங்களுக்கு எளிமையான தீர்வு அளிப்பவன், ஒரு சாதாரண மனிதனை போல் வாழ்ந்தாலும் அவன் உன்னத நிலையை அடைந்தவன். உலகில் அமைதியையும் மனிதருள் ஒற்றுமையையும் விரும்புவான். ஆனால் அவன் வித்தியாசமானவனும் கூட. அவன் அளிக்கும் பதில்கள் உங்களை தட்டி எழுப்பலாம், அல்லது அவன் கேட்கும் கேள்விகள் உங்களுக்கு சிரிப்பை வரவழைக்கலாம். சிரிப்போடு உங்கள் சிந்தனைகளையும் தட்டி விடலாம்.

படித்த பிறகு என்ன நடந்தது என்பதை கண்டிப்பாக leomohan@yahoo.com எனும் முகவரிக்கு எழுதி அனுப்புங்கள்.

அன்புடன்,

மோகன்

பாகம் 1 - ஞானி

1. மனிதன்
2. வெற்றி
3. கல்
4. கண்
5. பயணம்
6. மனம்
7. உறக்கம்
8. சந்தேகம்
9. சாதி
10. அழகு
11. தீர்வு உன் கையில்
12. மாற்றம்

மனிதன்

கால் சட்டையும் மேல் அங்கியும் நவநாகரீக தோற்றத்துடன் ஒருவன் 'ஞானி நான்' என்றான்.

“என்ன 'ஞானியா'? உன்னிடம் தாடி இல்லையே? அழுக்கு வேட்டி கிழிந்த சட்டை இப்படி எதுவுமே இல்லையே? நீ ஞானி இல்லை” - என்றேன் நான்.

“மாயை” - என்றான்.

“என்ன?”.

“மாயை”.

“உன் பெயர் என்ன?”

“பெயரா?”;. மெல்ல சிரித்தான். “முகவரிக்கு முன்னே எழுத கேட்கிறாயா? 'எனக்கு முகவரியே இல்லை. அறிமுகம் தேவையா? அறிமுகம் இல்லாத பலரில் நானும் ஒருவன். ஏன் கேட்கிறாய் பெயரை?’” - என்றான்

“கூப்பிடத்தான்”.

“யாரை?”

“உன்னைத்தான்”.

மீண்டும் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”.

“பெயரைக் கேட்டாய். கூப்பிட என்று. இன்னும் சில நொடிகளில் உன்னை நான் பார்க்க மாட்டேன். பிறகு ஏன்?” - என்றான்.

“ஏன்?” - என்று வினவினேன்.

“நடிக்கிறாய் நீ “ - என்றான்.

“நீ பேசுவதே புரியவில்லை” - என்றேன்.

“நான் ஞானி”.

“அதற்கும் பேசுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“நீ முட்டாள். உடையிலும் தாடியிலும் ஞானியை பார்த்தாய். அதில் ஞானி உனக்கு தெரிய மாட்டான். இப்படித்தான் இல்லாத ஒன்றை தேடி அலைகிறீர்கள்” என்றான்.

“பிறகு உன்னை ஞானி என்று எப்படி சொல்வது?”.

“நீ பைத்தியம். நான் பேசுவதே உனக்கு புரியவில்லை. நான் ஞானிதானே” என்றான்.

“புரியவில்லை”.

“உலகின் நடப்புகளைப்பற்றி கவலையில்லை. ஆகாயத்தை வெறித்து பார்ப்பான். உடையில் கவனம் கொள்ள மாட்டான். குளிக்க மாட்டான். இதுதான் நீங்கள் ஞானியைப் பற்றி நினைத்திருப்பது. சரியா?”

“ஆம்”.

“நான் உடை உடுத்துவேன். குளிப்பேன். ஆகாயம் பார்க்க மாட்டேன். ஆனால் நான் ஞானி”.

“எனக்கு கொஞ்சமும் புரியவில்லை. எப்படி?” என்றேன்.

“எப்படி ஏன் என்று கேட்கிறாயே நீ மனிதன். நான் ஏற்கனவே இதையெல்லாம் கேட்டு விட்டேன். நீ பிறரிடமிருந்து விடை அறிய ஆசைப்படுகிறாய். காரணம் நீ மனிதன். எனக்கு விடை கிடைத்துவிட்டது. இல்லை. கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் நான் ஞானி” என்றான்.

“எனக்கு தெளிவாகச் சொல். ஒரு எழுவும் புரியவில்லை” என்றேன்.

“நீ மனிதன். நான் ஞானி”.

அவன் சென்று விட்டான்.

வெற்றி

“வெற்றி வெற்றி” என்று கத்திக் கொண்டே வந்தேன். எதிர்ப்பட்டான் ஞானி.

“உன்னை பார்க்க முடியாது என்றாயே?” நான் கேட்க சிரித்தான்.

“என்ன வெற்றி?” என்னை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு கேட்டான்.

“நான் சென்ற காரியம் வெற்றி” என்றேன்.

“பாவம்”;

“என்ன?”

“பாவம்”.

“ஏன்”?

“வெற்றி என்று கூச்சலிட்டு செல்வாய். வழியில் இறக்கமாட்டாய் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

“அபசகுனமாய் பேசாதே! பைத்தியம் போல்!” என்றேன்.

“யார்?”

“நீ தான்”.

“இல்லை நீ”.

“ஏன்?” என்றேன்.

“பிறகு? சகுனம் யாம் பார்ப்பதில்லை. யாம் ஞானி. நீ மனிதன்”.

“சென்ற முறை பதில் சொல்லாமல் சென்றுவிட்டாய். ஒரு கேள்வி என்னை உறுத்துகிறது”.

“என்ன கேள்வி?”

“யார் நீ? என்ற கேள்விதான்”.

“ம்ம்”. சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“முட்டாள் நீ”.

“ஏன்?”

“உன் மனதில் எத்தனையோ கேள்விகள். ஒன்றுக்கும் உனக்கு விடை தெரியாது. நீ என்னவென்றால் ஒரே கேள்விதான் என்கிறாய்?”

“என்ன சொல்கிறாய்? எனக்கு புரியவில்லை”.

“ம்ம். முதலில் உன் கேள்விகளுக்கும் உன்னைப்பற்றியும் தெரிந்துக் கொண்டு வா. நான் யாரென்று பிறகு சொல்கிறேன்”.

அவன் திரும்பி நடந்தான்.

கல்

என் வீட்டின் வாசல் வழியில் இருந்த கல்லை நகர்த்திக் கொண்டு இருந்தேன். ஞானி வந்தான்.

“அடே! என்ன இந்த பக்கம். என் வீடு இதுதான் என்று உனக்கு எப்படி தெரிந்தது?”

“உன் வீடா?”

“ஆம். இது என் வீடு தான்” என்றேன்.

“பாவம். மனிதர் இல்லாத ஒன்றை தனது என்கிறார்”.

“நீ சொல்வது தான் என்ன?”

“உண்மை”.

“என்ன?”

“ஆம். என்ன செய்கிறாய்?”

“பாதையில் தடையாக இருந்த கல்லை அகற்றுகிறேன்”.

நான் சொன்னதை கேட்டு சிரித்தான்.

“எதற்கு?” என்றேன்.

“பின்னே! உன் பாதை எது என்று உனக்கே தெரியாது. ஆனால் அதிலிருந்த தடையை அகற்ற போய்விட்டாயே? சிரிக்காமல் என்ன செய்வது?”

“என்னை குழப்புகிறாய்!”

“எத்தனையோ தடைகள். ஆனால் இந்தக் கல்லை தடை என்கிறாய். மனிதர்களே இப்படித்தான்!” என்று அங்கலாயித்தான்.

“நீயும் மனிதன் தானே?”

“இல்லை. ஞானி”.

“தடைகள் என்றாயே? என்ன அது?”

“நீதான் உனக்கு தடை”.

“என்ன? நானேவா எனக்கு தடை?”

“ஆம். உன் பார்வை உனக்குத் தடை. நீ கேட்பது உனக்குப் பகை. உன் பேச்சு உனக்கே எதிரி”.

“நீ சொல்வது எப்போதுமே எனக்கு புரிவதில்லை. எனக்கு அறிவு பற்றாது. நீ நிறைய பேசுகிறாய். சரி விடு. சாப்பிடவா!” என்றேன்.

“நாளை யார் தருவார்?”

“நீ சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்கிறாய்?”

தோளில் இருந்த பையைக் காட்டினான். அதனுள் நிறைய கடலை

உருண்டைகள்.

“பணம்?”

சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு கட்டுப் பணத்தை காட்டினான்.

“எப்படி கிடைத்தது?”

“கிடைத்தது என்றா கேட்டாய்? நீ என்னை சந்தேகிக்கிறாய்?”

“இல்லை. எங்கு வேலை செய்கிறாய்?”

“ஞானி மனிதன் போல சிந்திக்க கூடாது. மனிதனைப் போல வேலை செய்து சம்பாதிக்கலாம்”.

“எந்த நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிறாய்? அதன் பெயர் என்ன?”

“மீண்டுமா பெயரைக் கேட்கிறாய்? உனக்கு அறிவில்லை?”

“மன்னித்துக் கொள். உன் முதலாளி யாரென்று சொல்!”

“யாருக்கு யார் முதலாளி? நானே எனக்கு முதலாளி”.

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லை”.

“மனிதன் முட்டாள்தான்”.

அவன் போயேவிட்டான்.

கண்

ஞானியை மீண்டும் சந்திக்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

“வீட்டில் அனைவரும் நலமா?” கேட்டான்.

“வீட்டைப் பற்றியெல்லாம் கேட்கிறாயே? நீ மனிதனாக மாறுகிறாயா?”
என்றுவிட்டு “நலம்” என்றேன்.

“அவர்கள் மேல் உனக்கு அன்பு அதிகமா?” கேட்டான்.

“ஆம். என் பிள்ளைகள் இருவரும் என் இரண்டு கண்கள்”.

“உன் மனைவி எந்தக் கண்?”

“ஏதாவது ஒன்றை வைத்துக் கொள். இது என்ன கேள்வி?” சிரித்தபடி கூறினேன்.

“சரி. ஒரு கண் ஒரு பிள்ளைக்கு. மற்றொரு கண் மனைவிக்கு. இரண்டாம்
பிள்ளைக்கு கொடுக்க கண்ணை இல்லையே?”

ஆகா மறுபடியும் இவனிடம் மாட்டிக் கொண்டேனே என்ற நினைத்துக்
கொண்டே “என்னை குழப்பவே நீ வருகிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

சிரித்தான். அதே “அடேய் முட்டாள்” என்பது போல ஒரு சிரிப்பு.

“ஏன்?”

“இப்படித்தான் மனிதர் எதை எப்படி பிரித்துக் கொடுப்பது என்பது அறியாமல் திணறுகிறார். கண் மூக்கு என்கிறார். உயிரின் மேலாக நேசிக்கிறேன் என்று வாய் கிழிய பேசுகிறார். வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசுகிறார். பிறகு சங்கடப்படுகிறார். பாவம்”.

“என்ன?”

“பாவம் நீங்கள்” என்று கூறிவிட்டு எதிர் திசையில் நடந்தான்.

பயணம்

நானும் ஞானியும் நண்பர்களாகிவிட்டோம். பேருந்து நிலையத்தில் நின்றிருந்தேன். ஞானி வந்தான். கடலை உருண்டை தின்றுக்கொண்டே.

“எங்கே போகிறாய்?”

“என் ஊருக்கு பயணம்?”

“உன் ஊருக்கு ஏன் இத்தனை விரைவாக போகிறாய்? உனக்கு காலம் இன்னமும் இருக்கிறதே?”

“என்ன தான் சொல்கிறாய் நீ?”

“பயணம் செய்ய ஏன் பறக்கிறாய்?”

எனக்கு புரிவது போல் இருந்தது.

“புரிகிறது” என்றேன்.

“என்ன?”

“இறப்பைத் தானே சொல்கிறாய் இல்லையா?”

“முட்டாள். இதை அறிய நீ தேவை இல்லை”.

இதைக் கேட்டவுடன் முதன் முறையாக அவனிடம் பாராட்டு பெறலாம் என்றிருந்த எண்ணத்திலும் மண் விழுந்தது.

“பின்னே! ஊருக்கு போவதை பயணம் என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்வது?”

“இது பயணம் இல்லை. வெறும் அசைவுதான். குளத்தில் கல் எறிந்தால் ஏற்படும் சலனம் போல. இதை பயணம் என்று சொல்லாதே! பயணம் என்பது இறுதியில் போவது தான். புரிகிறதா?”

“கொஞ்சம்”.

“பயணமா?”

“இல்லை. ஊருக்கு போகிறேன். வரட்டுமா?”

அவன் பதில் சொல்லாமல் கிளம்பினான்.

மனம்

மெதுவாக சாலையில் நடந்து வந்துக் கொண்டிருந்த போது குறுக்கிட்டான் ஞானி.

“என்ன?” என்றான்.

“மனசு சரியில்லை. அதுதான் உலவுகிறேன்” என்றேன்.

சரிதான். அவன் அப்படி சிரிக்கும் போது ஓங்கி ஒரு அறை விடவேண்டும் என்று தோன்றியது. நான் இருந்த மனநிலையில் செய்திருப்பேன். அடக்கிக் கொண்டேன். என்ன இருந்தாலும் மனித சாதியில் இல்லாத என் ஒரே நண்பன் இல்லையா?

“மனசா?”

“ஆம். ஏன்?”

“எங்கிருக்கிறது இந்த மனசு?”

மௌனமானேன். “தெரியவில்லை” என்றேன்.

“என்ன வடிவம் என்றாவது தெரியுமா?”

“ம்ம். இல்லை. தெரியாது”.

அவன் ஏதோ ராகத்தில் பாடினான்.

“முகம் ஒன்றுமறியார் - ஐயோ
முகத்திற்கு அஞ்சுவார்”

“என்ன பாடுகிறாய்?” கத்தினேன்.

“மனம் விதி என்று எதிரே இல்லாத ஒன்றை முக்கியத்துவம் கொடுத்து
பேசுகிறாய். எதிரே வரும் எதிரியை வெல்வாய். ஆனால் இல்லாத எதிரியை
காணாமலே நடுங்குவாய்!”

“நீ “மனம்” என்ற ஒன்று இல்லவே இல்லை என்கிறாயா?” கேட்டேன்.

“இல்லை. அப்படி சொல்லவில்லை”.

“பின்?”

“அதற்கு அஞ்சுவதில்லை. நான் ஞானி”.

உறக்கம்

ஒரு ஞாயிறு மதியம் உணவிற்கு பிறகு நன்றாக தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். நேராக என் படுக்கை அறைக்கே வந்து என்னை எழுப்பினான் ஞானி.

“என்ன வேண்டும் உனக்கு?”

“என்ன செய்கிறாய்?” அவன் என்னிடம் கேட்டான்.

“உனக்கு கண் தெரியவில்லையா? நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன்”.

“ஏமாறுகிறாய்?”

“என்ன?”

“ஆம்”.

“யாரிடம்?”

“உன்னிடமே?”

“என்ன? தெளிவாகச் சொல்”.

“உறங்குகிறாய். உறக்கத்தில் கனவு வரும். ஆடம்பரமாய் வாழ்வாய் - கனவில் தான். எழுந்தவுடன் ஏமாறுவாய். கனவில் உன் அன்புக்குரியவன் இறப்பான்.

நினைவில் அழுவாய்”.

“அதற்காக?”

“யாம் உறங்குவதில்லை”.

“என்ன உண்மையாகவா?”

“ஆம்”.

“பிறகு இரவில் என்ன செய்வாய்?”

“உறங்குவேன்”.

“மறுபடியும் குழப்புகிறாய் நீ”.

“ஆனால் ஏமாறுவதில்லை”.

“கனவு வராமல் இருக்க வேண்டும் என்கிறாயா?”

“இல்லை. கனவுகள் வந்துபோகும். அதை சட்டை செய்வதில்லை. நான் ஞானி. நீ மனிதன். எழுந்து உட்கார். உன்னிடமே நீ ஏமாறாதே!”

என் தூக்கத்தை கெடுத்துவிட்டு அவன் போய்விட்டான். அவன் கதவை திறந்து செல்வது காதில் விழுந்தது. நான் தலையை பிய்த்துக் கொள்ளாத குறை.

சந்தேகம்

ஞானியை நானே ஒரு நாள் தேடிச்சென்றேன். அவன் வழக்கமாக செல்லும் பூங்கா கடற்கரை என்று தேடினேன்.

சாலையில் பிடித்தேன்.

“மனிதன் உயிருடன் இருக்கும் போதே ஞானத்தை தேடிவருவது விந்தையாக இருக்கிறதே?” வழக்கமான ஞானியின் நையாண்டி.

“என்ன ஞானி எப்படி இருக்கிறாய்?”

“இருப்பது என்ன? உடலில் ஒரு குறையும் இல்லை. இல்லாதது அறிவு ஒன்று தான்”.

“நீ ஞானியல்லவா? உனக்கா அறிவுக்கு பஞ்சம்?”

“என்னைச் சொல்லவில்லை. உன்னைச் சொன்னேன்”.

“இருந்தாலும் உனக்கு தற்பெருமை அதிகம் தான்”.

“இருக்கட்டும். என்ன செய்தி சொல்”.

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம். உன்னைக் கேட்கலாம் என்று வந்தேன்”.

“நான் படித்தவன் இல்லை”.

“உனக்கு தெரியும்”.

“அறிவாளி இல்லை நான்”.

“உனக்கு தெரியும்”. மீண்டும் சொன்னேன் நான்.

“மனிதர் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்?”

“எப்படி?”

“ஒருவனால் செய்ய முடியாத செயலை முடியும் என்கிறார். அவனே தனக்கு தெரியாது என்றாலும் அவன் மேல் திணிக்கிறார். இறுதியில் அவனால் செய்ய முடியவில்லை என்றால் பழிக்கிறார். காரியம் ஆக வேண்டும் என்றால் மனிதன் எதையும் செய்கிறான்”.

“ஞானி.... “ என்று இழுத்தேன்.

“நான் பழிக்கு ஆளாக விரும்பவில்லை. வருகிறேன்”. சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

சாதி

ஞானியை ஒரு நாள் நான் கேட்டேன்.

“நீ என்ன சாதி?”

மௌனமாக இருந்தான்.

“இத்தனை நாளாக நாம் பழகுகிறோம். கேட்க மறந்து விட்டேன். நீ என்ன சாதி?” என்று மீண்டும் கேட்டேன்.

என்னை முறைத்தான்.

“எத்தனை சாதிகள் சொல்” என்று என்னையே பதில் கேள்வி கேட்டான்.

“என்னை கேட்கிறாயா?”

“நீ என்ன கேட்டாய்?”

“சாதி?”

“சாதி?”

“ஆம்”.

“நிச்சயமாய் மனித சாதி இல்லை”.

“நீ?”

“நான் ஞானி. நாம் சாதி பார்ப்பதில்லை. காரணம் சாதிகள் மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மனிதனை நாம் மதிப்பதில்லை”.

“மனிதன் என்றால் அவ்வளவு கேவலமா உங்களுக்கு?”

“ஆம்”.

“ஏன்?”

“கேள்வியிலேயே புரியவில்லை? நீங்கள் கேவலமானவர்தான்”.

“அப்படி என்ன கேட்டுவிட்டேன்?”

“சாதி”.

“சாதியை கேட்டால் தப்பா?”

“நீ மனிதன்”. அவன் சென்றுவிட்டான்.

நான் யோசிக்கத் தொடங்கினேன்.

அழகு

“கடல் எத்தனை அழகாக உள்ளது” என்று சொல்லி ஒரு நாள் மாட்டிக் கொண்டேன்.

சிரித்தான்.

“அழகான வெள்ளை நுரை அலைகள். எல்லையற்ற வானமும் நீலக் கடலும் தொட்டுக் கொள்ளும் காட்சி ஆகா அழகு”.

“எது அழகு? இதுவா?”

“ஆம்”.

“இதுவா?”

“ஆம். ஏன்?”

“மக்களுக்கு எது அழகு எது அழகில்லை என்பதே தெரிவதில்லை”. மெதுவாக சொன்னான்.

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“அழகு அழகில்லை”.

“என்ன?”

“ஆம். அழகான ரோஜா ஆறே நிமிடம். அதை அழகு என்கிறார். குழந்தை அழுவதைக் கேட்டு ஆகா என்பார். ஆனால் எதற்கு என்று அறியார். அழகு அனைத்தும். ஆனால் அழகு ஒன்றும் இல்லை”.

“நீ எப்போதும் புரியாததையே பேசுவாய்”.

“புரிந்துக் கொள்ள முயற்சி செய்வதில்லை. காரணம் நீ மனிதன். போ! நான் சொன்னதில் ஒன்றையாவது புரிந்துக் கொள்ள முயற்சி செய்”.

தலை தூக்கி பார்ப்பதற்குள் அவன் போயேவிட்டான்.

தீர்வு உன் கையில்

பல வருடங்களுக்கு பிறகு ஞானியை சந்திக்கிறேன். அவனிடத்தில் ஒரு மாற்றமும் இல்லை. ஆனால் நான் முன் தலையில் முடி இழந்து கண்கள் சுருக்கடைந்து முப்பதில் மூப்படைந்திருந்தேன்.

“நண்பா உயிருடன் தான் இருக்கிறாயா?” வழக்கமான ஞானித்தனம். அவன் என்னை நண்பன் என்று கூறியதே எனக்கு பெருமையாக இருந்தது.

“உயிர் மட்டும் தான் இருக்கிறது. நீ எப்படி?” என்றேன்.

எப்போதாவது என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லியிருக்கிறானா இப்போது சொல்ல.

“பதவி உயர்வு பெற்றுவிட்டாய். பிறகு ஏன் கவலை?”

“படிப்பு வேலை சம்பளம் மனைவி மக்கள் என்று அனைத்தும் பெற்றுவிட்டேன். இதற்கு பிறகு? என் வாழ்வில் செய்ய என்ன மீதம் இருக்கிறது?”

“ஏன் பிள்ளைகள் படிப்பு அவர்களின் திருமணம் இல்லையோ?”

“என் சம்பளம் அவர்களை கவனித்துக் கொள்கிறது. உணவு உடை இடம் செலவு செய்ய பணம். சம்பளம் குறைவாக இருந்தபோது இருந்த மகிழ்ச்சி இல்லை”.

“கார் மாளிகை?” கேட்டான் ஞானி கிண்டலாக.

“ஆம். ஒருவரை ஒருவர் கண்டு உறையாட தடைகள்”.

“பிறகு எதற்காக இவ்வளவு உழைத்தாய் நீ?”

“ஞானி நீ என் வளர்ச்சியை கண்டவன். அப்போது இவைகளை அடைவதே வாழ்கை என்றிருந்தேன். இப்போது அடைய ஒன்றுமே இல்லை என்பது போல ஒரு எண்ணம். என்ன செய்ய?”

“இதற்காகவே யாம் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை”. பழைய ஞானி.

“திருமணத்திற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

மௌனமானான் ஞானி.

“தீர்வு சொல் ஞானி”. பவ்யமான மாணவனாக நான் நின்றிருந்தேன்.

“வாழ்வை உயிருள்ளதாக செய்ய ஏதாவது ஒரு நோக்கம் கொள். பணம் உயர்வாழ்வு இவையெல்லாம் ஒரு நோக்கமே அல்ல. தீர்வு உன் கையில்”.

அகன்றான் ஞானி.

மாற்றம்

உணவகம் ஒன்றில் ஞானியை சந்தித்தேன். கடலை உருண்டையுடன் ஒரு காபி.

“நலமா ஞானி?”

“இன்று ஒரு குறையும் இல்லையா?” என் கேள்வியை வழக்கம் போல அலட்ச்சியம் செய்துவிட்டு அவன் கேட்டான்.

“குறைகளுக்கா பஞ்சம்?”

“என்ன?”

“நீ கேட்பாயா?”

“சொல்”.

“விடுமுறைக்கு அயல்நாடு செல்ல வேண்டுமாம் என் மனைவிக்கு. என் பண முடக்கம் பரிகிறதா அவளுக்கு?”

“யார்?”

“என் மனைவி?”

“யார்? சில வருடங்களுக்கு முன்பு நூல் புடவையில் அடக்கமாக இருந்த அந்தப்

பெண்மணியா?”

“ஆம்”.

“ஆனால் நீ மட்டும் மாறவில்லை”.

“இது பாராட்டா இல்லை பாட்டா? என்ன சொல்ல வருகிறாய் நீ?”

“உன்னைச் சூழ்ந்தவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காக இத்தனைக்காலமாக உழைக்கிறாய். உன்னையே வதைக்கிறாய் ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“ஆனால் அவர்களை திருப்தி படுத்துகிறாயா என்றால் இல்லை. அனைவரையும் திருப்திபடுத்த முயலுகிறாய் ஆனால் உன்னால் ஒருவரையும் மகிழ்ச்சிபடுத்த முடியவில்லை”.

“அதற்கு என்ன செய்ய?”

“உன்னை திருப்திபடுத்த முயற்சி செய். அது போதும். பகைவர் அதிகரிப்பர். ஆனால் கவலைப்படாதே!”

மௌனமாக இருந்தேன்.

“உனக்கு எது சரியென்று தோன்றுகிறதோ அதை செய். மற்றவரின் அழுத்தத்தினால் எதையும் செய்யாதே. போ!”

“மீண்டும் சந்திப்போம்” என்று நான் சொன்னதை காதில் வாங்காமல் தன்னுடைய காப்பிக்கு மட்டும் பணம் தந்துவிட்டு விலகினான் ஞானி.

முற்றும்

பாகம் 2 - மீண்டும் ஞானி

1. பொடி மட்டை
2. பகட்டு
3. பரிணாம வளர்ச்சி
4. ஞானி என்ன வாதி
5. மதம்
6. கடவுள்
7. மதமாற்றம்
8. காஷ்மீர்
9. ஆசிரியர்
10. பொது எது
11. பழையது எது
12. கூட்டலும் கழித்தலும்
13. வித்தியாசமான ஞானி

பொடி மட்டை

17 வருடங்களுக்கு பிறகு ஞானியை நான் வழக்கமாக செல்லும் தேனீர் கடையின் வாசலில் சந்தித்தேன்.

"வணக்கம் ஞானி, நலமா?" என்று கேட்டேன்.

"அடேடே மனிதா, நான் நல்ல சுகம். நீ எப்படி?" என்றான்.

என்னை உற்றுப் பார்த்தான். நான் அவனை உற்றுப் பார்த்தேன்.

நான் தொந்தியுடன் தலை நரைத்து கிழடு தட்டியிருந்தேன். அதை அவன் பார்ப்பதை நன்கு உணர்ந்தேன். அவனோ அதே போல் இருந்தான். கண்களில் அந்த துருதுருப்பு, உடலில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. உடை மட்டும் வேட்டி சட்டையாக மாறியிருந்தது. தலை முடியில் நரையேதும் இல்லை.

"ஞானி, அதெப்படி நீ 17 வருடத்திற்கு முன் பார்த்த மாதிரியே இருக்கிறாய்".

"அது உனக்கு அநாவசியம்" என்றான்.

"சொல்லேன் கேட்போம்" என்றேன் நான்.

"பொடி மட்டை தும்முமா" என்று கேட்டான்.

"நான் யோசித்து பார்த்துவிட்டு, தும்மாது" என்றேன்.

"அதெற்கென்ன இவ்வளவு யோசனை. சரிதான் தும்மாது" என்றான்.

"அதற்கும் நான் கேட்ட கேள்விக்கும் என்ன சம்பந்தம்".

"இருக்கிறது. வாழ்கை பொடி போல. நீ பொடி மட்டை போல. வாழ்கையின் நிகழ்வுகள் உன்னை பாதிக்காவண்ணம் பார்த்துக் கொண்டால் உன் உடலிலும் மனதிலும் எந்த மாற்றமும் இருக்காது. பொடி மட்டை தும்மக்கூடாது".

"சரிதான்".

"சாராய பாட்டில் சாராயம் குடித்தால் நீ குடிக்க என்ன மிஞ்சும். பாட்டிலுக்கு போதை ஏறக்கூடாது. நீ பாட்டில். உன்னை சுற்றி இருப்பது சாராயம். பார்த்து போதையில் விழாது இருந்தால் பிரச்சனையே இல்லை" என்றான்.

முதன் முறையாக அவன் பேசியது எனக்கு நன்றாக புரிந்தது. ஒரு வேளை அவன் எனக்கு புரியும் வகையில் பேசினானா இல்லை எனக்கு அறிவு வளர்ந்துவிட்டதா என்று தெரியவில்லை.

"நான் போகலாமா" என்று கேட்டான்.

அடேடே என் அனுமதியெல்லாம் கேட்கிறானே. இதே பழைய ஞானியாக இருந்தால் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய்விடுவானே என்று நினைத்தேன்.

பிறகு தான் தெரிந்தது அவன் மாறவில்லை. நான் அவனுடைய சைக்கிளில்
கைவைத்து நின்றுக் கொண்டிருந்தேன்.

கையை எடுத்ததும் சட்டென்று ஏறி பட்டென்று மாயமானான் ஞானி.

பகட்டு

அன்று ஞானியை விருந்துக்கு அழைத்திருந்தேன். நன்றாக கீழே அமர்ந்து வாழை இலையில் போட்டு உணவை உண்டான். நடுவில் இரு முறை பேச முயன்றும் பதில் அளிக்க வில்லை. பிறகு கொல்லைபுறம் சென்று இலையை எங்கள் வீட்டு மாட்டுக்கு உணவாக கொடுத்துவிட்டு கை கழுவிவிட்டு மறுபடியும் தாழ்வாரத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

"என்னிடம் என்ன காரியம் ஆக வேண்டும் என்று எனக்கு விருந்து அளித்தாய்?" என்று நேரடியாக கேட்டான்.

"காரியம் ஆக வேண்டும் என்பதால் தான் உனக்கு விருந்து அளித்தேன் என்று நினைக்கிறாயா? " என்று கோபமாக கேட்டேன் நான்.

"ஆம். மனிதர் காரியம் ஆக வேண்டும் என்றால் மட்டுமே யாருக்கும் சோறு போடுவர். வேண்டும் என்றால் காலையும் பிடிப்பர்".

"இருக்கட்டும். ஆனால் இந்த காரியம் எனக்காக இல்லை".

"அப்படியா சந்தோஷம். விஷயத்தை சொல்".

"என்னை ஒரு பள்ளியின் கருத்தரங்கில் பேச அழைத்திருக்கிறார்கள். நீயும் வந்தால் உன் ஞானத்தை, வளரும் பிள்ளைகளுடன் பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். நான் உன்னிடமிருந்து கற்ற விஷயங்கள் பல. அதில் சில வற்றை செயலாக்கி பயனும் கண்டேன். சில அறிவுரைகளை என்னால் பின்பற்ற முடியாத சூழ்நிலைகள்".

"நல்லது. எந்த தேதி? "

"அடுத்த வாரம்".

"ஓ நான் அடுத்த வாரம் அமெரிக்கா போகிறேன். வர முடியாதே".

"ஓ நீ வெளி நாடெல்லாம் போயிருக்கிறாயா? "

"என்ன சந்தேகம் உனக்கு? 50 நாடுகள் போயிருக்கிறேன்".

"ஓ நல்ல விஷயம். அதனால் ஒன்றும் பிரச்சனையில்லை. நீ என்று வரமுடியுமா அன்றே கருத்தரங்கத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம். எப்போது வரமுடியும் என்று சொல்? "

"அடுத்த மாதம் 14ம் தேதி. சரியா? "

"சரி. நான் பள்ளி தலைமை ஆசிரியரிடம் தெரிவிக்கிறேன். நீ உன் வெளிநாட்டு அனுபவங்களை சொல்லேன்".

"நானே கற்றுக் கொண்ட ஒரு விஷயத்தை பற்றி சொல்லவா" என்று கேட்டான்.
"நானே" – ரொம்பத்தான் கர்வம் இவனுக்கு என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

"சரி சொல்லேன்".

"நான் ஒரு முறை இங்கிலாந்து செல்லும் விமானத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். என் அருகில் இரண்டு மனிதர். (மறுபடியும் அந்த ஞானித்தனம்). இருவரும் இலவச மதுபானம் குடிக்கும் போட்டியில் இருந்தனர் போலும். விமானப் பணிப்பெண்ணுடன் சண்டை. இன்னும் மது அளிக்க வேண்டும் என்று. அவளோ நீங்கள் அதிகம் குடித்துவிட்டீர்கள். இதற்கு மேல் வேண்டாம் என்று மன்றாடினாள். அவர்கள் கேட்கத்தயாராகவில்லை. சரியென்று இன்னொரு சுற்று மதுபானத்தை கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அதை குடித்த அந்த மனிதன் சில நிமிடங்களில் வாந்தி எடுத்து மூச்சு முட்டி அனைவரையும் முகம் சுளிக்க வைத்துவிட்டான்.

பிறகு அவன் சண்டையிட்ட அதே பெண் அவனுக்கு பிராணவாயு வைத்து அவன் நிலமையை சீராக்கினாள்".

"இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது" என்று என்னை கேட்டான்.

"விமானத்தில் குடிக்கக் கூடாது, சரியா? " என்று உற்சாகமாக கேட்டேன்.

"முட்டாள். அது குழந்தைகளுக்கு கூட தெரியும்".

"பிறகு? "

"உன் உடலுக்கும் மனதுக்கும் ஒவ்வாத விஷயங்களை வெறும் பகட்டுக்காக மட்டும் செய்யாதே. இது தான் நான் கற்றுக் கொண்ட பாடம்".

பரிணாம வளர்ச்சி

சொன்ன மாதிரி 14ம் தேதி பள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் தலைமை ஆசிரியருடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு வார்த்தை கூறினேன்.

"அன்புள்ள மாணவர்களுக்கு வணக்கம். நான் என்னுடைய நண்பர் ஞானியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். அவர் பேசும் விதத்தை தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் அவரிடமிருந்து ஞானத்தை மட்டும் கிரஹித்துக் கொள்ளுமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தேன்.

ஞானி அரங்கத்தில் நுழைந்தான். அனைவரும் எழுந்து அவனுக்கு வணக்கம் சொல்லி அமர்ந்தார்கள். அவனும் வணக்கம் சொல்லி அமர்ந்தான்.

பிள்ளைகளில் தலைவன் எழுந்து "எங்கள் அழைப்பை ஏற்று வந்திருக்கும் உங்கள் இருவருக்கும் எங்கள் நன்றி. இப்போது என்னுடம் பயிலும் மாணவர்கள் கேள்விகள் கேட்பார்கள். உங்களுடைய மேலான பதில்களை அளிக்குமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று சொல்லி அமர்ந்தான்.

ஒரு மாணவன் எழுந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, "ஐயா, மனிதன் குரங்கிலிருந்து வந்தவன் என்பதை நீங்கள் ஆமோதிக்கிறீர்களா" என்று கேட்டான்.

"அவன் செய்யும் சேட்டைகளைப் பார்த்தால் அப்படித் தோன்றலாம். ஆனால் மனிதன் குரங்கிலிருந்து தோன்றவில்லை. மற்ற உயிரினங்கள் போல தோன்றியவன் தான் மனிதனும்".

"அப்படியென்றால் டார்வின் கூற்று தவறா".

"சார்ல்ஸ் டார்வின் ஒரு முட்டாள். அவனுடைய கூற்றும் பிதற்றல் தான்".

"என்ன சொல்கிறீர்கள்".

"ஆம். மேலை நாடுகள் எழுதும் விஞ்ஞான கூற்றையும் வரலாறையும் படித்து பித்துக்களாக அலைகிறீர்கள். சற்றே உங்கள் அறிவையும் பயன்படுத்துங்கள்".

"ஐயா நீங்கள் கூறுவது விளங்கவில்லை" என்றான் அந்த மாணவன் பவ்யமாக.

"தம்பி, நீ கற்றவையெல்லாம் மற்றவை. நீ பயன்படுத்தும் பொருட்கள் எல்லாம் வெளிநாட்டு கண்டுபிடிப்புகள். இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் வெளிநாட்டையே நம்பி இருக்கும் நீ, ஞானத்திற்கும் வெளிநாட்டை நாடுவது வருந்தத்தக்கது" என்றான் ஞானி. அவன் இவ்வளவு அழகாக பேசியது எனக்கே பிடித்திருந்தது.

"அனைத்து உயிரினங்களும் ஒரு சேர உலகில் வந்தன. சில உயிரினங்கள் தங்கியது. சில உயிரினங்கள் தங்கவில்லை. இன்னும் கூட முட்டையிலிருந்து கோழி வந்ததா, கோழியிலிருந்து முட்டை வந்ததா எனும் முட்டாள்தனமான கேள்விக் கே பதில் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது விஞ்ஞானம்".

"ஒரு ஆதாம் ஏவாளால் தான் இந்த மக்கட் பெருங்கடல் உருவானது என்றால் ஏன் கறுப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை, மாநிற மக்கள் இருக்க வேண்டும். நீங்கள் படித்த

டி என் ஏ மரபணு கூற்று என்னவாகும். இதிலிருந்தே தெரியவில்லையா, உலகில் பல இடங்களில் ஒரு சமயத்தில் பல்வேறு பகுதிகளில் மனிதனும் மற்ற உயிரினங்களும் தோன்றின. அதிலிருந்தே சந்ததிகள் வளர்ந்தன".

"அறிவுக்கு அயல்நாட்டிற்கு போகாதே. உன் சான்றோர் எழுதியதையும் படி".

ஞானி என்ன வாதி

இன்னொரு மாணவன் எழுந்து கேட்டான்.

"நீங்கள் ஆத்திகவாதியா நாத்திகவாதியா".

"ஆத்திகம் என்றால் என்ன" என்று அந்த மாணவனையே திருப்பி கேட்டான் ஞானி.

"ஆத்திகம் என்றால் கடவுளை நம்புவது" என்று சொன்னான் அந்த மாணவன்.

"இல்லை கடவுளை நம்புவதாக சொல்வது ஆத்திகம். நாத்திகம் என்றால் என்ன".

"நாத்திகம் என்பது கடவுளை மறுப்பது".

"மீண்டும் இல்லை. நாத்திகம் என்பது கடவுள் இருக்கிறார் என்பவர்களை எதிர்ப்பது. நான் ஆத்திகமும் இல்லை நாத்திகமும் இல்லை. நான் ஞானி. ஆத்திகம், நாத்திகம் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது. அதற்கு மேலும் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத, கொலை, கற்பழிப்பு, கொள்ளை, பொய், புரட்டு இல்லாத உலகம் என்னுடையது. என் உலகுக்கு வாருங்கள்" என்றான் ஞானி.

"ஏன் நீங்கள் நாத்திகம் ஆத்திகம் இரண்டும் தவறு என்று கூறுகிறீர்கள்".

"ஆத்திகம் என்பது புரியாத கடவுள் எனும் ஒரு விஷயத்தை சுற்றி பொய்யான பழக்கவழக்கங்களையும் கலாச்சாரத்தையும் வளர்த்து மனிதர்களை மூடராக்கும் ஒரு விஷயம். இந்த புரியாத விஷயங்களை வைத்து மந்திரம், தந்திரம், சடங்கு, சாங்கியம், வாஸ்து, ஜோசியம், பரிகாரம் என்று இடுக்குகளை வைத்து பணம் பார்க்கும் சில பேர். இவர்கள் கடவுளை நம்புவதாக சொல்லி கோவில்களை இடிப்பவர்கள்".

"நாத்திகம் என்பது கடவுளை நம்புவர்களை எதிர்த்து, பகுத்தறிவாதம் என்று சொல்லி, மத நூல்களை கொளுத்தி, கடவுள் சிலைகளை கொளுத்தி மற்றவர்கள் காலில் விழக்கூடாது என்று சொல்லி தன் காலில் மக்களை விழ வைக்கும் கூட்டம். இவர்களும் கோவில்களை இடிப்பவர்கள்".

"இந்த இருவரில் நீ எந்த கூட்டத்தை சேர்ந்து நிற்பாய்? இரண்டு முட்டாள்களுக்கும் இடையில் நீ நின்றால் உன்னை காப்பாற்றுவேன். ஆனால் நீ இரண்டு முட்டாள்கள் ஆக்கும் கூட்டத்தில் நிற்கிறாய். நான் என்ன செய்வது? "

"இந்த மடத்தனத்திலிருந்து வெளியே வா. மனிதத்துவம் என்று உள்ளது. அது என்ன என்று கண்டுக் கொள். பிறகு இந்த இரண்டு கூட்டங்களையும் ஓட ஓட விரட்டு".

"அப்படியென்றால் நாங்கள் ஞானியாவது எப்போது" என்று கேட்டான் அந்த மாணவன்.

"முதலில் மனிதனாக மாறுங்கள். பிறகு ஞானியாவதை பற்றி பேசலாம்".

மதம்

கருத்தரங்கம் களை கட்டியிருந்தது. மாணவர்களும் உற்சாகமாக இருந்தனர். ஆசிரிய ஆசிரியர்களும் பள்ளி நிர்வாகத்தினரும் கூட கருத்தரங்கில் இணைந்துவிட்டனர். கருத்தரங்கு என்பதை விட ஞானி – கேள்வி-பதில்கள் நிகழ்ச்சியே நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு மாணவன் எழுந்து "ஐயா, மதம் என்பதை பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டான்.

"மதம் என்பதை பற்றி சொல்லும் முன் உங்களுக்கு ஒரு கற்பனை நிலையைப் பற்றி கூறுகிறேன் கேளுங்கள்" என்று ஆரம்பித்தான்.

ஆஹா, ஞானியும் ஜோதியில் கலந்துவிட்டான். இத்தனை நாளாக இதுமாதிரி பொறுமையாக என் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லியிருக்கிறானா. பிள்ளைகள் என்றதும் ஞானிக்கே பொறுமை வந்துவிட்டதே என்று நினைத்தேன். அவன் பேசுவதை ரசித்தேன்.

"நான் இங்கு ஒரு சுவாரஸ்யமான விஷயத்தை சொல்கிறேன்:

மனிதன் அவன் குணப்படி சண்டையிடும் உணர்ச்சி கொண்டவன். ஒரு கற்பனை செய்து பார்ப்போமே?

உலகம் முழுவதும் இந்துக்களாக மக்கள் மாறிவிட்டால் சண்டைகள்
நின்றுவிடுமா? (மதச்சண்டை)

இல்லை.

பிறகு மேல் சாதி இந்து கீழ் சாதி இந்துவுடன் சண்டையிடுவான். இல்லையா.

உலகம் முழுவதும் மேல் சாதி இந்துக்களாக ஆகிவிட்டால் சண்டைகள்
நின்றுவிடுமா? (சாதிச்சண்டை)

இல்லை.

பிறகு பணக்கார மேல் சாதி இந்துக்கள் ஏழை மேல் சாதி இந்துக்களுடன்
சண்டையிடுவர்.

உலகம் முழுவதும் பணக்கார மேல் சாதி இந்துக்களாக ஆகிவிட்டால்
சண்டைகள் நின்றுவிடுமா? (அந்தஸ்து சண்டை)

இல்லை.

பிறகு பணக்கார மேல் சாதி இந்து தன்னுடைய நிலத்திற்காகவோ
இன்னொருவருடைய பெண்ணுக்காவோ மனைவியை அபகரிக்கவோ
சண்டையிடுவான்.

ஆக நிலம், நீர், பெண், சொத்து, நிறம், சாதி, சமயம் என்று சண்டையிட
வழிகளை தேடுவது தான் மனித இனம். இதில் பகுத்தறிவுக்கு இடமே இல்லை.

ஏனென்றால் பகுத்தறிவு என் அளவும் நமக்கு இருந்தால் இன்று உலகில் பல பிரச்சனைகளை பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டோம்.

ஆக உலகத்தின் வயது ஏற ஏற முதிர்ச்சியோ அமைதியோ வருவதற்கு பதிலாக தொழில் நுட்பங்களை பயன்படுத்தி சண்டை, விஞ்ஞானத்தை பயன்படுத்தி அதிக அளவு இழப்பைக் கொடுக்கும் போர்கள், இதுவே நடந்துவருகின்றன.

ஆக மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப நாச சக்தியும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கடவுளையும் மதங்களையும் மனிதன் தான் படைத்தான். அது மக்களை பிரித்து பகுத்து ஆளவே இந்த வேறுபாடுகள். இவை என்றும் மாறாது. கருப்பனும் வெளுப்பனும் இணைந்து புகைப்படத்திற்காக நிற்பார்கள். மனதால் என்றும் அவர்களை மாற்றமுடியாது. தேர்தல் வந்தால் இந்துவும் முஸ்லீமும் சேர்ந்து இஃப்தார் செய்வார்கள். ஆனால் இவர்கள் ஒன்று சேருவார்கள் என்று நினைப்பது வாதத்திற்கு மட்டுமே சரியாக இருக்கும்".

கேள்வி கேட்ட மாணவன் எழுந்து, "அப்படியென்றால் இந்த சண்டைகள் நிற்காதா. அமைதியான உலகை எங்கள் சந்ததி பார்க்க முடியாதா" என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்டான்.

"வரும். எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. எப்போது சரி தவறு என்று பிரித்தெடுக்கும் அறிவு வளர்கின்றதோ, எப்போது பொய்யை ஆதரித்து உண்மையை குழி தோண்டி புதைக்கும் பழக்கம் போகிறதோ, எப்போது பொய்யையும் புரட்டையும் அழிக்கும் ஞானம் வருகிறதோ, அப்போதே இந்த குருட்டுத்தனங்கள் விலகி அறிவொளி வீசத்தொடங்கும்".

"அதுவரை என்ன செய்வது" என்று கேட்டான் இன்னொரு மாணவன்.

"அதுவரை காத்திருக்காமல் ஞானத்தை வளருங்கள், போலிகளை வளரவிடாமல் தடுக்க தயாராகுங்கள்".

கடவுள்

இன்னொரு மாணவன் எழுந்து கேள்வி கேட்டான். எனக்கு ஒரு சந்தோஷம். நான் இதே கேள்வியை கேட்டிருந்தால் போடா முட்டாள். நீ மனிதன் என்று சொல்லிவிட்டு போயிருப்பான். இப்போது நன்றாக மாட்டிக் கொண்டான். என்ன சொல்கிறான் என்று பார்க்கலாம் என்று ஆவலானேன்.

"கடவுள் இருக்கிறானா? "

"கடவுள் இருக்கிறானா என்று உன் கேள்வியை பார்த்தால் கடவுள் ஒரு ஆண் என்று முடிவு செய்தது போல் இருக்கிறதே. இது ஆண் ஆதிக்கம் என்று பின்னால் இருக்கும் பெண்கள் கூக்கூரலிடுகிறார்கள் பார்".

"நக்கல் தான் ஞானிக்கு" என்று அந்த நகைச்சுவையை ரசித்தேன்.

"கடவுள் இருக்கிறாளா" என்று சட்டென்று மாற்றினான் அந்த சிறுவன்.

"கடவுள் அவனா, அவளா, அதுவா என்று மனிதர்கள் குழம்பி நிற்பதை காண்" என்றான் என்னை பார்த்து. பிறகு கூட்டத்தை பார்த்து பதில் சொல்ல தொடங்கினான்.

"கடவுள் உருவமற்றவர் என்று ஒரு சிலர் கூறுகிறார்கள். அதாவது கடவுள் எப்படி இருந்தார், இல்லை இருக்கிறார் என்று மனிதர்கள் கூறுகிறார்கள். இன்னொரு சாரார் கடவுள் இப்படித்தான் இருந்தார், இல்லை இருக்கிறார் என்று உருவங்கள் கொடுக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆதாரமாக கூறுவதெல்லாம் மத நூல்களையும் வேதங்களையும். அதாவது ஆண்டவனே வந்து அளித்ததாக கூறுப்படும் புனித நூல்களாம் இவை. இது எப்படி. கடவுள் ஒரு பிராந்தியத்தில் சென்று நான் உருவமற்றவன் என்றும் இன்னொரு பிராந்தியத்தில் நான் உருவமுள்ளவன் என்றும் கூறித்திரிகிறான். இது சரியாகப்படுகிறதா உனக்கு? "

"மேலும் அவன் தன்னை இவ்வாறு வணங்கவேண்டும் என்பதையும் வெவ்வேறான வகையில் கூறியிருக்கிறான்".

"உலகைப்படைத்தேன் உனக்காக, உன்னை படைத்தேன் என்னை வணங்க என்று மனிதனைப்பார்த்து கடவுள் கூறுவதாக கூறுகிறார்கள். அதாவது ஒரு நிறுவனத்தின் மேலாளர் 50 பேரை வேலைக்கு சேர்த்து நீ தினமும் என் புகழ்பாடி வந்தால் உனக்கு சம்பளமும் வேலையில் பதவி உயர்வும் கிடைக்கும் என்பது போல் இருக்கிறது".

"சூரியன் எந்த திசையில் உதிக்கிறது" என்று அந்த மாணவனைப் பார்த்து கேட்டான் இடையில்.

"கிழக்கு".

"தவறு".

"என்ன சொல்கிறீர்கள் ஞானி".

"ஆம் தம்பி. சூரியன் உதிப்பதில்லை. அது எங்கிருக்கிறதோ, அங்கே தான் இருக்கிறது. நீ எப்போது அதை காண்கிறாயோ அதை காலை என்றும் எந்த பக்கத்தில் காண்கிறாயோ அதை கிழக்கு என்றும் வரையறுத்தது மனிதன் தான். அது போல தான் கடவுளையும் அவன் வரையறுத்திருக்கிறான்".

"கடவுளை மனிதன் தான் படைத்தான். அதனால் தான் இவ்வளவு குழப்பங்கள். மனிதர் நினைப்பது போல், அல்லது வரையறுத்தது போல் கடவுள் ஒரு அண்டத்தின் மறுக்கமுடியாது உண்மை, Universal Truth என்றே வைத்துக் கொண்டால், அந்த கூற்றில் எவ்வாறு இத்தனை சீர்கேடுகள், Irregularities இருக்க முடியும்".

"உலகத்தவர் அனைவரும் ஒரு மொழி பேசும்படியாகவும் ஒரு மதம் பின்பற்றும் படியாகவும் செய்ய அந்த சர்வசக்தி படைத்த கடவுளால் செய்யமுடியாதா. வேண்டும் என்றே பல மதங்கள், பல மொழி வேதங்கள் படைத்து உலகத்தில் குழப்பம் விளைவிக்க அவன் என்ன விளையாட்டு பிள்ளையா. அப்படி அவன் ஏன் செய்தான் என்ற பதிலும் மனிதனிடத்தில் இல்லை, ஏன் செய்யவில்லை என்பதற்கும் பதில் இல்லை. ஆக கடவுள் எனும் கூற்று ஒரு ஒட்டுறவு இல்லாத வலுவழிந்த கூற்றின் அடிப்படை, loosely-coupled theory என்பது நிரூபணமாகிறது".

அரங்கமே அசந்து போயிருந்தது. ஒரு மாணவி எழுந்து, "கடவுள் எனும் கூற்று நமக்கு தேவையா? " என்று கேட்டாள்.

நான் வியப்புடன், ஞானி என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று ஆவலாக இருந்தேன்.

"ஆம். தேவை தான். மனிதன் தனக்கு புரியாத விஷயங்களையும் தனக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களையும் ஏதோ ஒன்றுடன் இணைக்க கடவுள் எனும் புரியாத பிரம்மாண்ட சக்தி பெற்ற ஒரு விஷயம் தேவை தான்".

"கடவுள் இல்லையென்றால் இந்த உலகை படைத்தது யார்" என்று கேட்டார் ஒரு ஆசிரியர்.

"மனிதன் ஏன் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு தோற்றம்-ஒரு மறைவு இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்? இதையே அடிப்படையாக வைத்து அவன் எல்லாவற்றையும் அறிய விழைகிறான். இவ்வுலகம் பல்வேறு புவியியல், வேதியல், உயிரியல் மாற்றங்களினால் உருவானது. இந்த மாற்றங்கள் நடந்துக் கொண்டே இருக்கும். அதை ஒரு உருத்தெரியாத சக்தியுடன் இணைப்பதோ, அதற்காக மதங்கள் உருவாக்குவதோ, மத சம்பிரதாயங்கள் உருவாக்குவதோ, அதற்காக சண்டையிடுவதோ, மனிதரின் முட்டாள்தனத்தை காட்டுகிறது".

"கடவுளின் பெயரால் மனிதரின் மீதும் கொடுமைகளை நிறுத்து.அறிவை தெய்வமாக்கு. அன்பை வேதமாக்கு".

மதமாற்றம்

இன்னொரு பிள்ளை எழுந்து நின்று, "ஐயா, மதமாற்றம் சரியானதா" என்று கேட்டான். "போட்டு தாக்குங்கடா பசங்களா" என்று குஷியாகிவிட்டேன் நான்.

"மதமே கூடாது என்று கூறுகிறேன் நான்" என்றான் ஞானி.

"அது சரி ஐயா. இன்றைய நிலையில் மதங்கள் இருக்கின்றனவே. ஆக இன்றைய சூழ்நிலையில் உங்கள் கருத்து என்ன".

"மதமாற்றம் மனிதனின் பாதுகாப்பற்ற (Insecurity), பயந்த நிலையையே காட்டுகிறது. மனிதன் தான் தனியாக இருக்க விரும்பாமல் தன் கூட்டத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளவே இந்த முயற்சி. ஆனால் நான் முன்பு கூறியது போல மனிதனால் கூட்டமாக இருந்தாலும் ஒற்றுமையாக இருக்க முடியாது".

"முதலில் உலகில் இருக்கும் மதங்களை பாருங்கள். எல்லா மதங்களிலும் ஆயிரமாயிரம் பிரிவுகள். தனி கோவில்கள், தனி கூட்டங்கள், தனி சின்னங்கள், குறியீடுகள், வழிபாட்டு முறைகள். இவை மதங்களில் இருக்கும் வேறுபாடுகள் அல்ல. ஒரு மதத்தினுள் இருக்கும் வேறுபாடுகள். முதலில் ஒவ்வொரு மதங்களுக்குள் இருக்கும் வேற்றுமைகள் மறந்து ஒரு கிளையாக மாறி நிற்கட்டும். பிறகு மற்ற மதங்கள் தவறு என்றும் தம் மதம் சரியென்றும் மற்ற மதத்தினரை தம் மதத்தில் சேருமாறும் அழைக்கட்டும்".

"உனக்கு பிற மதத்தின் கோட்பாடுகள் நன்றாக இருந்தால் அவற்றை உன் மதத்தில் இருந்துக்கொண்டே பின்பற்றலாம். அதற்கு அந்த மதத்திற்கு மாறவேண்டும் எனும் அவசியம் இல்லை. மேலும் உலகில் அனைத்து மதங்களிலும் நல்ல கோட்பாடுகள் உள்ளன. நீ உன் மதத்தில் இருக்கும் நல்ல விஷயங்களை பின் பற்றுகிறாயா முதலில்? "

"மதம் மாற்றம் என்பது ஒரு கடவுளின் மீது நம்பிக்கை போய் இன்னொரு கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கையில் ஏற்படுகிறது. அப்படியென்றால் நீ மாறும் மதத்தை கடைபிடிப்பவர் அனைவரும் கஷ்டமே இல்லாமல் சுகமாக இருக்கிறார்களா? "

"சிலர் காசுக்காக மாறுகிறார்கள். அவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை. மதத்தை வியாபாரமாக்கும் வியாபாரிகள்". "சிலர் மன நிம்மதிக்காக மாறுகிறார்கள். அவர்களை என்னவென்று சொல்ல".

"சிலருடைய மதத்தில், ஒருவனை உன் மதத்திற்கு மாற்றினால் உனக்கு சொர்க்கம் என்று கூறுகிறார்கள். அதாவது இது போல ஒருவர் சொர்க்கத்திற்கு சென்று இவரிடம் வந்து கூறுகிறார், ஐயா, நான் ஒருவரை என் மதத்திற்கு மாற்றியதால் நான் சொர்க்கத்தில் இருக்கிறேன், நீயும் அப்படி செய்தால் சொர்க்கத்திற்கு வருவாய் என்று. வெறும் பிதற்றல் இல்லையா? "

"ஒரு மதத்தில் பிறப்பது நீ கேட்டு வருவதல்ல. எப்படி ஒரு தாயிடம் பிறக்க வேண்டும் என்று நீ கேட்பதில்லையோ அது போலதான். ஆக ஒரு தாயிடம் பிறந்த பிறகு, எனக்கு இந்த தாய் வேண்டாம், வேறு தாயிடம் செல்கிறேன் என்று சொல்வாயா".

"மதம் என்பது தாய் போல. பிடிக்கிறதோ பிடிக்கவில்லையோ அதை மாற்றாதே. மற்ற மதத்தை தூற்றாதே. அவைகளையும் போற்று".

"மதம் எனும் மதம் பிடித்து அலையாதே".

காஷ்மீர்

"ஐயா, இதுவரை அனைவரும் பொதுவான விஷயங்களையே கேட்டார்கள், நான் இன்றைய இந்தியாவை உலுக்கும் ஒரு பிரச்சனையை பற்றி கேட்கலாமா" என்று கேட்டான் ஒரு மாணவன்.

"கேள்" என்றான் ஞானி.

""காஷ்மீர் பிரச்சனைக்கு தீர்வு உண்டா?"

"ஆஹா, சரியான கேள்வி" என்று நினைத்தேன். அனைவரும் ஆர்வமாக ஞானியை பார்த்தார்கள்.

"தீர்வு உண்டு. லஞ்சத்தை ஒழிக்க வேண்டும்" என்றான் ஞானி.

"என்ன" என்று அந்த மாணவன் குழப்பத்துடன் கேட்டதுடன், அனைவரும் குழப்பத்துடன் அவனை பார்த்தார்கள்.

"ராணுவம் தான் ஒரு நாட்டின் தலை சிறந்த ஊழல் இடமாக விளங்குகிறது. தினமும் பல கோடி செலவு செய்து எல்லைகளை பாதுகாப்பதாக சொல்வதெல்லாம் வெறும் பேத்தல். ஐந்து குண்டு வெடித்து விட்டு ஆயிரம்

குண்டு வெடித்ததாக சொல்லி கணக்கு எழுதுகிறார்கள். இறந்த ராணுவ வீரனின் சவப்பெட்டி வாங்குவதில் கூட ஊழல் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்".

"நம் ராணுவத்தின் முதல் நண்பன் பாகிஸ்தானின் ராணுவம் தான். இரண்டு பேரும் இத்திருட்டில் கூட்டு. இது ஒரு எல்லை பிரச்சனையோ மதப் பிரச்சனையோ இல்லை. போர் முடிந்து சமாதானம் வந்தால் பொய் கணக்கு எழுதி பணம் பார்க்க முடியுமா".

"எப்படி ஒரு சாதாரண குடி மகன் எல்லையில் எத்தனை குண்டு வெடித்தது என்று கணக்கு பார்க்க முடியாதோ அது போலத்தான் வரி கட்டும் நீங்கள் அரசாங்கம் செலவு செய்வதில் எத்தனை உண்மை எத்தனை பொய் என்று அறியமுடியாமல் கோடான கோடி பணத்தை தினமும் இழக்கின்றீர்கள்".

"கார்கில் என்று ஒன்று வராவிட்டால் வருடாவருடம் பாதுகாப்புக்காக நிதி திட்டத்திலிருந்து அதிக பணம் கேட்க முடியுமா? போர்கள் குடிமக்களை பயத்துடன் இருக்க உதவுகின்றன. போர்கள் வரிப்பணத்தை கொள்ளையடிக்க ஒவ்வொரு நாட்டு அரசியல்வாதிகளும் செய்யும் நாடகம்.

சுருங்கச் சொன்னால் லஞ்ச ஊழலை ஒழித்தால் காஷ்மீர் பிரச்சனை தீரும். இரண்டு நாடுகளிலும் அமைதி நிலவும். சோற்றுக்கு வழியில்லாமல் இருக்கும் மக்களுக்கு சோறு கிடைக்கும். மலம் கழிக்கும் இடங்களை கூட வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் செய்து வைக்க எண்ணும் அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகளின் கொட்டம் அடங்கும். அடங்க வேண்டும்".

ஆசிரியர்

மாணவர்கள் மாற்றி மாற்றி கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நிறைய விஷயங்களை நானும் கற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைத்து.

15 நிமிடங்கள் இடைவெளி கொடுத்தனர். நானும் ஞானியும் வெளியே தேனீர் எடுத்துக் கொண்டு வந்து நின்றோம். அப்போது ஒரு ஆசிரியர் வெளியே வந்தார்.

அரங்கத்தின் அருகில் இருந்த இடைவெளியில் வந்து நின்று ஒரு சுருட்டை எடுத்து புகைத்தார். ஞானியை பார்த்து ஒரு நட்பு புன்னகை வீசிவிட்டு புகைப்பெட்டியை நீட்டி, "சிகரெட்" என்றார்.

"நீ ஆசிரியன் தானே" என்றான் ஞானி காட்டமாக.

"ஆம்".

"நீயே பள்ளி வளாகத்தில் புகைப்பிடித்தால் மற்றவர்களுக்கு என்ன கற்றுத் தருவாய்".

அந்த ஆசிரியர் அதிர்ந்து போனார். இதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"மாணவர்கள் என்னை பார்த்தா புகைப்பிடிக்க கற்றுக் கொள்கிறார்கள். பள்ளியை விட்டு வெளியே போன பிறகு பல பேர்களை சந்திக்கிறார்கள். அங்கிருந்து புகைபிடிக்க கற்றுக் கொண்டால் அதற்கும் நான் தான் காரணமா" என்றார் தன் மீதுள்ள குற்ற கறையை அகற்றுபவர் போல்.

"குழந்தை வளரும் போது தன் தந்தையை முன்னோடியாக பார்க்கிறான். பிறகு தனது ஆசிரியனை முன்னோடியாக பார்க்கிறான். கல்லூரி முடியும் வரையில் அவன் யாராவது ஒரு ஆசிரியரையோ பேராசிரியரையோ வாழ்கையின் மைல்கல் போல் பாவிக்கிறான். தந்தையிடமும் ஆசிரியரிடும் இருக்கும் பழக்கங்கள் நல்லவையா கெட்டவையா என்பதை தெரிந்துக் கொள்ளும் பக்குவம் வரும் முன்பே அந்த பழக்கங்கள் அவனுக்கு பிடித்து விடுகின்றன".

"நீயும் இவர்கள் ஆசான். நீ வீட்டிலும் ஒரு தந்தை. ஆசிரியர் அனைவரும் பாடம் கற்பிப்பவர் அல்லர்".

"போ, முதலில் பாடம் கற்பிக்கும் அளவுக்கு உனக்கு தகுதிகள் இருக்கிறதா என்று யோசி. தவறுகளுக்கு சப்பை கட்டும் பழக்கத்தை விடுத்து ஒரு சமுதாயத்திற்கே முன்னோடியாக இருக்கும் தகுதி உன்னிடத்தில் இருக்கிறதா என்று பார். பிறகு வா என்னிடம்".

நான் அதிர்ந்து நின்றேன். அந்த ஆசிரியரின் உடல் நடுங்குவதை பார்த்தேன். அவர் உடல் முழுக்க வியர்த்திருந்தது.

அரங்கத்திலிருந்து மீண்டும் அழைப்பு வந்ததால் நானும் ஞானியும் உள்ளே நுழைந்தோம்.

பொது எது

ஒரு மாணவன் எழுந்து கேட்ட கேள்வி மிகவும் நகைச்சுவையாக இருந்தது.

"ஞானி, பொது இடங்களான திரையரங்குகள், பேருந்து நிலையங்கள், அரசாங்க அலுவலகங்கள் மற்றும் கழிப்பிடங்கள் அசுத்தமாக இருக்கின்றனவே. பல இடங்களில் அசிங்கமான படங்களும் சொற்களும் ஏன் எழுதுகின்றனர். இதற்கு என்ன காரணம்".

ஒரு ஆசிரியர் அந்த மாணவனை இடைமறுத்தி, "இது என்ன கேள்வி" என்று கேட்டார்.

ஞானி, அவரை மீண்டும் இடைமறுத்தி, "மாணவன் கேட்ட கேள்வியில் தப்பேதும் இல்லை" என்று சொல்லி விட்டு என்னிடம் குறைந்த தொனியில் ஏதோ சொன்னான். "சரி" என்று சொல்லி வெளியே சென்றேன். பிறகு அவன் பேசியதை பிறர் சொல்லக் கேட்டு இங்கு எழுதுகிறேன்.

ஞானி மாணவனை பார்த்து பேசினான்.

"மனிதன் வக்கிர புத்திகளை கொண்டவன். மனிதன் தனியாக இருக்கும் போது தான் அவன் மிக கேவலமாக நடந்துக் கொள்கிறான். இதற்கு காரணம் தன்னை யாரும் பார்க்க வில்லை என்பதனால். அவனுடைய வக்கிரமான புத்திகள் தான் தவறான உறவுகளும், பழக்க வழக்கங்களும், ஆபாச புத்தகங்கள், திரைப்படங்கள் என்ற வெளிப்பாடாக வெளிவருகின்றன. பல சமயம் இது போன்ற வக்கிரங்களை அவன் வெளிபடுத்த விரும்பினாலும் சமூகத்தின் கட்டமைப்பு அவனை தன் சொந்த பெயரில் இவற்றை செய்ய தடுக்கிறது. பல

முறை அவன் பெயரில்லாமல் இந்த காரியங்களை செய்கிறான்".

"மனிதனின் மனதில் அசிகங்கள் தான் அதிகம். அந்த அசிகங்களை அவன் நேரடியாக சம்பந்தப்படாத இடங்களில் அவிழ்த்து விடுகிறான். உதாரணமாக உன் வீடு அசிங்கமாக இருந்தால் உன் வீட்டில் உள்ளவர்கள் தான் அதற்கு பொறுப்பு. அதனால் உன் வீட்டை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்கிறாய். ஆனால் உன் தெரு குப்பை கூளமாக இருந்தால் நான் இல்லை நான் இல்லை என்று யாரும் பொறுப்பேற்பதை தவிர்ப்பீர்கள்".

இப்படி பேசிவிட்டு எதிரில் இருந்த கண்ணாடி கோப்பையிலிருந்த தண்ணீரை எடுத்து மெதுவாக அருந்தினான். மிகவும் மெதுவாக அருந்தினான். அந்த நேரத்தில் அவன் சொன்னபடியே அனைத்து மாணவர்களுக்கும் நான் கடையிலிருந்து வாங்கி வந்த சாக்லெட்டுகளை கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் மேடைக்கு சென்று அமர்ந்தேன்.

என்னை பார்த்த ஞானி, "நீயும் எடுத்துக் கொள் நண்பா" என்றான். அவன் என்னை நண்பா என்று அழைத்தது எனக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது போல் இருந்தது.

நான் ஒரு சாக்லெட் எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு அவனை பார்த்தேன்.

ஒரு சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்து விட்டு அரங்கத்தை பார்த்து பேசினான்.

"அனைவரும் ஒரு நிமிடம் எழுந்து வெளியே செல்லுங்கள்" என்றான். அனைவரும் அரங்கத்தின் வாயிலுக்கு சென்றனர்.

ஞானி எழுந்து, "இங்கிருக்கும் நாற்காலிகளின் கீழ் இப்போது கொடுத்த சாக்லெட்டின் காகித உறை பார்க்கிறீர்களா" என்றான். அனைவரும் வெட்கி தலை குனிந்தனர்.

பெரும்பான்மையான நாற்காலிகளின் கீழ் காகிதங்கள் கீழே கிடைத்தன.

அனைவரையும் மீண்டும் வந்து அமரச் சொன்னான்.

கேள்வி கேட்ட மாணவனை எழுந்து நிற்கச் சொன்னான். "என்ன புரிந்தது உனக்கு" என்று கேட்டான்.

மாணவன், "அனைவரும் தங்கள் இனிப்புகளை திறந்து தின்றுவிட்டு காதித உறைகளை கீழே வீசிவிட்டார்கள்" என்றான்.

"ஹா ஹா, அது தான் இல்லை தம்பி. இவர்கள் யாரும் அவரவர் நாற்காலிகளின் கீழே வீசவில்லை. தன்னுடைய குப்பை பிறருடைய நாற்காலியின் கீழ் வீசியிருக்கின்றர். இது தான் நீ கேட்ட கேள்விக்கு பதில்".

என்னை எழுந்து நிற்கச் சொன்னான். சட்டென்று என் சட்டைப் பையில் கையை விட்டான். நான் வெளியே செல்லும் போது போடலாம் என்று எடுத்து வைத்த சாக்லெட் ராப்பரை எடுத்தான். அரங்கத்திற்கு காட்டினான்.

"இவன் மனிதன். ஞானியாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் மனிதன். குப்பையை இவன் இங்கு வீசியிருந்தாலும் இவன் மீது நீங்கள் கொண்ட மதிப்பு மாறியிருக்காது. ஆனால் சமூக சிந்தனையுடன் இதை குப்பைத் தொட்டியில் வீச எடுத்து வைத்திருக்கிறான்".

"உன் வயிற்றில் நீ மலம் தக்கவைத்து பிறகு கழிக்கிறாய் அல்லவா. அது போல உன் குப்பைகளையும் கழிக்க வேண்டிய இடத்தில் கழி".

"அது மனத்தில் உள்ள குப்பைக்கும் பொருந்தும்" என்றான். அரங்கத்தில் கைத்தட்டல் 5 நிமிடம் தொடர்ந்து ஒலித்தது.

பழையது எது

ஒரு மாணவன் எழுந்து "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் என்பதற்கு சரியான விளக்கம் என்ன?" என்று கேட்டான்.

ஞானி உடனே பதில் சொல்லாமல் ஒரு நிமிடம் மௌனமானான்.

பிறகு மெதுவாக "எனக்கு தெரியாது" என்றான்.

"என்ன ஞானிக்கே தெரியாதா" என்று ஆச்சர்யப்பட்டேன். பிறகு குதூகலம் அடைந்தேன். "அப்பாடா ஞானிக்கும் தெரியாத விஷயங்கள் இருக்கிறது" என்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால் என்னுடைய சந்தோஷம் சில நிமிடங்கள் தான் நீடித்தது.

மாணவன் "என்ன" என்று கேட்டான், என்னுடைய அதே ஆச்சர்யத்துடன்.

"ஆம். மனிதன் எதை புரிந்துக் கொண்டான் என்று எனக்கு தெரியாது. பழையனவற்றை எதிர்ப்பதும் பழையன தொடர்ந்தால் அவர்கள் முட்டாள்கள் என்றும் மனிதன் நினைக்கிறான்".

"வீட்டில் நகம் வெட்டினால் தரித்தரம் ஏற்படும் என்று முன்னோர்கள் சொன்னார்கள். அதை மூடநம்பிக்கை என்கிறார்கள் பகுத்தறிவு வியாதிகள்".

"ஆராயாமல் பழைய பழக்கவழக்கங்களை முட்டாள்தனம் என்பது நம்முடைய அறிவின் சிறுமையை காட்டுகிறது".

"உன்னுடைய வயதில் நகக் கண்களின் நடுவில் உள்ள அழுக்கு உன் வயிற்றுக் சென்று உபாதைகள் ஏற்படுத்தலாம் என்று சொன்னால் உனக்கு புரியுமா. அதனால் தான் பெரியவர்கள் அப்படி சொன்னார்கள். மேலும் வீட்டில் நகம் வெட்டினால் கண்ட இடங்களில் விழுந்து உணவு பதார்த்தங்களுடன் கலந்துவிடும் என்பதால்".

"6 மணிக்கு மேல் பெண்கள் தலைவாரினால் லட்சுமி வீட்டுக்கு வரமாட்டாள் என்பார்கள். அதற்கு அது தான் அர்த்தமா. 6 மணிக்கு மேல் தலைவாரினால் மயிர்கால்கள் கண்ட இடங்களில் விழும். அதனால் சுகாதாரம் கெடும். பகலிலேயே கண்ணுக்கு படாத முடிகள் இரவில் கிடைக்குமா? "

"இது போலவே பூனை குறுக்கவருவதற்கும் மூன்று பேராக சென்றால் காரியம் நடக்காதென்பதற்கும் வடக்கு பக்கம் தலைவைத்து படுத்தால் யமனிடம் செல்வீர்கள் என்பதற்கும் ஏதாவது காரண காரியங்கள் இருக்கும். அதை உன் அறிவு கொண்டு ஆராய்ந்து அவை சரி தவறு என்று சொன்னால் அதை ஏற்கலாம். அதைப்பற்றி விவாதிக்கலாம்".

"அதைவிடுத்து பழையன எதுவாக இருந்தாலும் எதிர்ப்பது என்பது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. காரண காரியங்கள் இல்லாமல் ஒரு பழக்கம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நிலைத்து வர இயலுமா. அதை நீ யோசிக்க வேண்டாமா".

"பழைய பழக்க வழக்கங்களை எதேச்சையாக மூட நம்பிக்கை என்று சொல்வது நீ உன் தந்தை முட்டாள், தாத்தா முட்டாள் கொள்ளு தாத்தா முட்டாள் என்று சொல்வது போல் உள்ளது. நீ முட்டாள்களின் பரம்பரையில் வந்தவன் என்பது

சொல்லிக் கொள்ள உனக்கு பெருமையாக இருந்தால் எனக்கு ஒன்றும்
ஆட்சேபனை இல்லை".

"பகுத்தறிவாதி என்று சொல்லிக் கொண்டு நேற்றைய மனிதன் செய்ததை
இன்றைய மனிதன் எதிர்த்தான் என்றால் நாளைய மனிதன் இன்றைய மனிதன்
செய்வதை மூடநம்பிக்கை என்றும் முட்டாள்தனம் என்றும் சொல்வான். ஏற்பாயா
நீ? "

கூட்டலும் கழித்தலும்

ஒரு மாணவன் எழுந்து ஞானியை நோக்கி "பழைய பழக்கவழக்கங்களையும் கோட்பாடுகளையும் எதிர்ப்பது தவறு என்கிறீர்கள். அப்படியென்றால் எல்லா பழைய கருத்துக்களும் சரியா?" என்று கேட்டான்.

"நான் கேட்க வேண்டிய கேள்வி" என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன்.

"எல்லா பழைய கோட்பாடுகளும் சரியல்ல" என்றான் ஞானி.

"எப்படி அதை நாம் அறிவது" என்று மீண்டும் கேட்டான் ஞானியை.

"தம்பி, பழைய கருத்துக்கள் என்னென்ன என்று பட்டியல் இட்டு எது சரி எது தவறு என்று என் விளக்கம் கேட்க வேண்டிய அவசியமே வேண்டாம் உனக்கு. நீயே அறிந்துக் கொள்ள ஒரு சுலபமான வழி கூறுகிறேன், கேள்".

- உன்னுடைய மனதையும் உடலையும் நேரடியாக பாதிக்கும் முந்தைய பழக்கங்களை விட்டுவிடு.
- மற்றவரின் மனதையும் உடலையும் நோக்கிக்கும் எந்த கோட்பாடுகளையும் காற்றில் விடு.
- ஒவ்வொரு பழக்கவழக்கமும் எந்த காலத்தில் தோன்றியது, அது வர சூழல் என்ன, அதே சூழல் இப்போதும் இருக்கிறதா, அப்படி அதே சூழல் இப்போது இல்லையென்றால், அந்த பழக்கம் விடப்பட வேண்டிய ஒன்று தான்.

"மனிதன் எதனை கழிக்கவேண்டும் எதனை கூட்டவேண்டும் என்று அறியாமல் நல்லவற்றை காற்றில் விட்டும் தீயவற்றை கொண்டாடியும் வருகிறான். முன்னோர் கூறியதை மறுத்தால் தான் நீ புதிய சந்ததி என்று எண்ணாதே. அது போல முன்னோர் கூறியதை நீ அப்படியே ஏற்காதே".

"உதாரணமாக, 20 வருடங்களுக்கு முன் என் வீட்டில் இறைவன் வந்தருளினார். இந்த தபால் அட்டையை 7 பேருக்கு அனுப்பினால் உன் வீட்டில் நல்லது நடக்கும். இல்லையென்றால் உன் வீடு எரிந்து விடும் என்ற எழுதி அனுப்பினார்கள் பித்தர்கள். 10 வருடங்களுக்கு முன் இதே விஷயத்தை மின்னஞ்சல் மூலம் – இமெயில் எழுதி அனுப்பினார்கள். இப்போது இதே விஷயத்தை குறுந்தகவல் – எஸ்எம்எஸ் மூலம் அனுப்புகிறார்கள். ஆக விஞ்ஞான வளர்ச்சி மனிதனின் ஞானம் வளர்க்கவில்லை".

"முன்பு தபால்துறைக்கும், பிறகு இணைய சேவை நிறுவனத்திற்கும், இப்போது செல்பேசி சேவை நிறுவனத்திற்கும் தான் காசு சேர்க்கிறதே தவிர யாருக்கும் இதனால் லாபமில்லை".

"தபால் அட்டை எழுதினாலே பணமும் நல்ல உடலும் கிடைக்கும் என்றால் அனைவரும் இதையே செய்யலாமே. இது ஒரு மூட நம்பிக்கை. இதை எப்படி நாம் அறிவது. இதை நாம் ஒரு தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவருக்கு எழுதினால் அவர் அதை வேறு வழியின்றி பின்பற்ற வேண்டிவரும். இதனால் அவர் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகிறார் அல்லவா. அதனால் இதை நீ செய்யாதே".

"இது போலவே அனைவரும் கைகளில் பல நிற கற்கள் அணிந்தால் சிறப்பாக ஆகலாம் என்று அணிந்து வருகிறார்கள். இவர்களை பார்த்து நான் கேட்பது இது தான். ஏன் கற்களை அணிந்துக் கொண்டு வேலைக்கு வருகிறீர்கள். வீட்டிலே அமர்ந்து நல்ல காலம் எதிர்பார்ப்பது தானே".

"ஆக எந்த ஒரு விஷயத்தையும் ஆராய்ந்து உன் மனம் தெளிவாகும்படி நடந்துக் கொள். உன் பிள்ளைகளுக்கும் சொல்லிக் கொடு. ஞானம் உள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்கு".

வித்தியாசமான ஞானி

அன்று வீட்டில் பிரச்சனை. சரி ஞானியை போய் பார்க்கலாம் என்று பலரிடமும் விசாரித்து கொண்டு அவன் வீட்டை சென்றடைந்தேன். பெரிய வீடு. வாசலில் சிவப்பு கலர் மாருதி கார். ஞானிக்கு நல்ல வசதிதான் போல என்று நினைத்து உள்ளே சென்றேன்.

பெரிய அறையில் நிறைய புத்தகங்கள். அழகாக மொழி வாரியாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. நிறைய குறுந்தட்டுகள், ஒலி நாடாக்கள், ஒளி நாடாக்கள் என்று அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெண் வாசமே இல்லை. ஞானி திருமணமாகாதவனோ.

ஒரு மேசையில் நிறைய காகிதங்கள். ஏதேதோ எழுதியிருந்தன. நிறைய பேனாக்கள். சின்ன காகிதங்களில் சில படங்கள் பென்சிலால் வரையப்பட்டிருந்தன. ஒரு வெள்ளை எழுத்து பலகையில் ஏதோ குறிப்புகள்.

ஞானி குளித்து முடித்துவிட்டு வந்தான்.

“வா நண்பா என்ன விஷயம்? இன்று என்னை தேடி வந்திருக்கிறாய்” என்றான்.

“ஞானி, எனக்கு மனது சரியில்லை. வீட்டில் சண்டை உன்னை பார்த்துவிட்டு போகலாம் என்று வந்தேன். ஏதாவது திரைப்படம் பார்க்க போகலாமா?” என்று

கேட்டேன். திரைப்படங்களை பற்றி பெரிய உரையாற்றப்போகிறான் என்று பயந்துக் கொண்டே.

“போகலாமே” என்று சொல்லி என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தினான் ஞானி. உடை அணிந்து கொண்டு சைக்கிளை எடுத்தான்.

“கார் இருக்கே” என்றேன்.

“இருக்கட்டுமே” என்றான்.

“காரில் போகலாமே” என்றேன்.

“உடலில் தெம்பு இருக்கும் வரை நடையும் சைக்கிளும் தான்” என்றான்.

“அப்போ கார் எதுக்கு வாங்கினே”.

“அது வலுவிழந்து போகும்போது பயன்படுத்த”.

“அப்போ எப்போது வலுவிழந்து போகிறாயோ அப்போது வாங்கினால் போதாதா” என்றேன்.

“எப்போது வலுவிழந்து போகிறேனோ அப்போது வாங்க வசதியில்லையென்றால்?”

“போட்டு தாக்கு. அது தான் ஞானி” என்றேன் சிரித்துக் கொண்டே.

“அது எனக்கு தெரியும்” என்றான் அதே அலட்ச்சியத்துடன்.

“7 கிலோ மீட்டர் தூரம்பா” என்றேன்.

“நீ உட்கார் நான் ஓட்டுகிறேன்” என்று என்னை பின்னால் அமர வைத்து ஓட்டிச் சென்றான்.

நினைத்ததற்கும் வேகமாக சென்றடைந்தோம்.

தியேட்டர் வாசலுக்கு வந்ததும் 25 ரூபாய் எடுத்து நீட்டினான். “இல்லை வேண்டாம் நான் வாங்குகிறேன்” என்றேன்.

“முட்டாள். இது எனக்கு மட்டும் தான்” என்றான்.

ஞானி ரொம்ப கறார் பேர்வழி தான். கஞ்சனோ என்று நினைத்துக் கொண்டே அவனை முறைத்துவிட்டு இரண்டு சீட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்று அமர்ந்தோம்.

நான் ஆச்சர்யப்படும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. சிரிப்பு காட்சிகளில் ஜோராக வாய்விட்டு சிரித்தான். அழும் காட்சிகளில் அவன் கண்களில் கண்ணீர். சண்டை காட்சிகளில் விரைத்து அமர்ந்திருந்தான். நிறைய கேள்விகள் கேட்கவேண்டும் என்று தோன்றினாலும் வெளியே வந்ததும் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றுவிட்டு அமைதியாக இருந்தேன்.

வெளியே வந்ததும் “ஞானி, நீ சோக காட்சிகளில் அழுதாயே”.

“ஆம்” என்றான்.

“நகைச்சுவை காட்சிகளில் சிரித்தாயே”.

“ஆம்”.

“ஏன்?”

“அதற்காக தானே கதை எழுதியிருக்கிறார்கள்”.

“நீ தான் ஞானி ஆயிற்றே”.

“ஆம் ஞானி தான். கல் இல்லை. ஒரு கதை படித்தால் அதை ஆழ்ந்து படிக்கவேண்டும். திரைப்படமும் அப்படித்தான். அதற்காகத்தானே திரைப்படம் பார்க்க வருகிறோம்”.

“அது சரி. அதெல்லாம் சும்மா தானே”.

“என்ன சொல்கிறாய் நீ? நிஜமாகவே குண்டடி பட்டு ஒருவர் இறக்க வேண்டும் என்கிறாயா. இல்லை தக்காளி சாற்றுக்கு பதிலாக நிஜ ரத்தம் வந்தாக வேண்டும் என்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை நீ தான் பொடி மட்டை பற்றி கூறினாயே?”

“ஆம். நான் சொன்னது உன் வாழ்கையில் நடக்கும் விஷயங்களில் நீ பொடி மட்டையாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக. சாலையில் ஒரு குழந்தை அடிபட்டு கிடந்தால் கை கொட்டி சிரித்துக் கொண்டிருப்பேன் என்று நினைக்கிறாயா. மற்றவர்களின் வாழ்கையில் நடக்கும் சம்பவங்களுக்கு கரிசனை கொள். அன்பு காட்டு. ஆதரவாக இரு”.

“அப்போது உணர்ச்சிகள் கூடாது என்று சொன்னாயே? ஒரு நாள் கனவு கண்டதற்காக திட்டினாய் என்னை”.

“முட்டாள். உணர்ச்சிகள் இல்லாவிட்டால் நீ கல்லாகிவிடுவாய். உணர்ச்சிகள் கொள். ஆனால் உணர்ச்சிகளை உன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்”.

சொல்லிவிட்டு சைக்கிளை மிதித்தான். நான் யோசித்துக் கொண்டே ஓடிச் சென்று பின்னால் ஏறினேன்.

முற்றும்

பாகம் 3 - ஞானி

1. கல்வி
2. சோம்பேறித்தனம்
3. நரை
4. வெளிநாட்டில் வேலை
5. மனோவசியம்
6. தொலைந்துவிட்டவை
7. இருந்த இடம் நல்ல இடம்

கல்வி

நீண்ட நாட்களுக்கு பிறகு ஞானி வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

"என்ன ஞானி இளைத்துவிட்டாயே" என்றேன்.

"சம்பிரதாயமாக பேசாதே" என்று கடிந்தான்.

சட்டென்று வாயை மூடிக் கொண்டேன். திட்டு வாங்காமல் என்ன பேசலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது என் மகன் கணித புத்தகத்துடன் வந்தான்.

"அப்பா இந்த கணக்கு வரமாட்டேங்குது" என்றான்.

எனக்கும் கணித பாடத்திற்கும் காத தூரம்.

"ஞானி மாமாவிடம் கேள். அவர் கணக்கில் புலி" என்று சொல்லி நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தேன்.

"என்ன எனக்கு கணக்கு வராது என்ற நினைப்போ" என்றான்.

நமட்டுச் சிரிப்பை வாயில் முழுங்கினேன்.

மகனிடமிருந்து நோட்டு புத்தகம் வாங்கி மடமடவென்று கணக்கு எழுதி

விளக்கினான்.

"தாங்க்யூ அங்கிள்" என்று சொல்லி என் மகன் விலகியதும் ஆச்சர்யம் அடக்க முடியாமல் "எப்படி ஞானி" என்றேன்.

"இப்போது தான் இதே பாடத்தை அடுத்த தெருவில் இருக்கும் ஒரு மாணவனுக்கு சொல்லிக் கொடுத்தேன்" என்றான்.

"அட ட்யூஷன் எல்லாம் எடுக்கிறாயா" என்றேன் ஆச்சர்யத்துடன்.

"ஆம். மாலை நேரங்களில் சிலர் வீட்டுக் சென்று பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். காலை நேரங்களில் மாணவர்கள் வீட்டுக் வருகிறார்கள்" என்றான் என் மனைவி கொண்டு வந்த காபியை அருந்தியவாறே.

"நல்ல வருமானம் என்று சொல்" என்றேன் சிரிப்புடன்.

"மறுபடியும் மனிதன் மாதிரி பேசுகிறாயே" என்றான் காட்டமாக.

எனக்கு டிமோஷன் ஆனது போல இருந்தது. "ஏன்" என்றேன் குழப்பமாக.

"நமக்கு தெரிந்த விஷயங்களை நாலு பேருக்கு சொல்லித் தரவேண்டும். கல்வியை வியாபாரமாக்க நான் ஒன்றும் மனிதன் இல்லை". காப்பி கோப்பையை வைத்துவிட்டு விலகினான்.

"ஞானி அங்கிள் பெஸ்ட். அப்பா வேஸ்ட்டு" என்று என் மகன் என் மனைவியிடன் சொல்வது காதில் கேட்டது. தெரு ஓரத்தில் ஞானி அவன் சைக்கிளில் அடித்த மணி 'கிண்' என்று என் மனதில் அடித்தது.

வெட்கி தலைகுனிந்தேன்.

சோம்பேறித்தனம்

கணினி பெட்டி பழுதாகிவிட்டது. பிரித்துப்போட்டு உள்ளே தலையை விட்டு நோண்டிக் கொண்டிருந்தேன். ஞானி மின்னல் போல் உள்ளே நுழைந்தான்.

"வா ஞானி. நலமா? "

"நலத்துக்கு குறைவில்லை. என்ன செய்கிறாய்? "

"அதுவா கம்ப்யூட்டர்ல பிரச்சனை. சரி பார்க்கிறேன்".

"உனக்கு கம்ப்யூட்டர் சரி பார்க்க தெரியுமா?"

"தெரியாது. சும்மா முயற்சி தான்".

"தெரியாத வேலையை ஏன் செய்கிறாய்? "

"பின்னே இன்ஜினியரை கூப்பிட்டா 500 ரூபாய் கேட்கறான்".

"கொடுத்துட்டு போயேன். அவன் பிழைப்பில் ஏன் மண் அள்ளி போடுகிறாய்? ஒவ்வொரு நுட்பமான வேலையை செய்ய விஷயம் தெரிந்தவர் இருக்கிறார்கள். உன் வேலையை இன்னொருவர் செய்தால் ஒப்புக் கொள்வாயா?"

"என்ன ஞானி. நம்ம வேலையை நாமே செய்யறது தப்பா?"

"சோபாவில் காலை நீட்டி அமர்ந்துக் கொண்டு தூரத்திலிருந்து தொலைகாட்சி பெட்டியை சுலபமாக பயன்படுத்த சோம்பேறித்தனைத்தை அதிகரிக்கும் ஒரு பொருள் - ரிமோட், அதை கூட உன் மனைவியிடம் எடுத்து தர சொல்கிறாயே - அதை நீயே செய்யலாம்".

"6 முட்டை வாங்க வேண்டும் என்றாலும் எதிர் கடைக்கு போன் போட்டு கடைக்காரரை எடுத்து வர சொல்கிறாயே - அதை நீயே செய்யலாம்".

"ஞாயிறு மதியம் பின் தெருவில் இருக்கும் ஓட்டலுக்கு போன் போட்டு சாப்பாட்டை வீட்டிற்கு கொண்டு வரச் சொல்கிறாயே - அதை நீயே செய்யலாம்".

"கேவலம் தண்ணி குடிக்க கூட உன் மகனுக்கு குரல் கொடுக்கிறாயே அதையாவது நீயே செய்யலாம்".

"இதையெல்லாம் நீயே செய்யாமல் உனக்கு தெரியாத விஷயத்தில் மூக்கை நுழைக்கிறாய் நீ?"

அப்பாடா. மழை ஓய்ந்த மாதிரி இருந்தது. சரி ஞானியோட பஞ்ச் டயலாக் முடிந்துவிட்டது. மின்னல் வேகத்தில் மறைந்துவிடுவான் என்று பார்த்தால் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

"என்ன" என்பது போல் பார்த்தேன். இன்னும் பாட்டு முடியவில்லையா என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

"காபி" என்றான்.

"ஓ சாரி ஞானி. மறந்தே போயிட்டேன். அம்மா ஞானிக்கு ஒரு காபி கொண்டுவா" என்று அடுப்பறை நோக்கி என் மனைவிக்கு குரல் கொடுத்தேன்.

எரித்துவிடும் பார்வையில் என்னை பார்த்தான்.

"சரி சரி. நானே போய் காபி போட்டு கொண்டு வரேன்" என்று சொல்லி
எழுந்தேன்.

விரைவாக விஷயம் கற்பவர் இருக்கும் இடத்தில் ஞானிக்கு இடம் இல்லை என்று
சிரித்தபடியே நழுவினான்.

நரை

"என்னங்க தலை நல்லா நரைக்க ஆரம்பிச்சிடுச்சு. போய் டை பண்ணிகிட்டு வாங்க" என்று ஒரு நாள் மாலை நச்சரித்தாள் என் மனைவி.

"அட டையெல்லாம் நான் பண்ணிக்க மாட்டேன். நான் இயற்கையா தான் இருப்பேன். நான் ஞானியோட சிஷ்யன். நாளைக்கு ஞானியாக போறவன். சே. போ" என்றேன்.

"நீங்களாவது ஞானியாகறதாவது" என்று நக்கலாக சொல்லிவிட்டு அடுப்பறைக்குள் நுழைந்தாள்.

எதிர்வீட்டு பெண்மணி திடீரென்று உள்ளே நுழைந்தார். கட்டுக்கு அடங்காமல் வெளியே வந்து விழும் தொந்தியை மூச்சு பிடித்து உள்ளே இழுத்துக் கொண்டேன். "வாங்க, வாங்க உட்காருங்க".

"எங்க வீட்ல டிவி மக்கர் பண்ணுது. சட்டி ஒலி பாக்கனும்" என்றார் அந்த பெண்மணி.

"அதுக்கு என்ன. உட்காருங்க" என்று சொல்லி தொலைகாட்சி துவக்கிவிட்டு சமையலறைக்குள் விரைவாக சென்று தண்ணீர் குவளை எடுத்து வந்து அவர் முன் வைத்தேன்.

"என்ன சார் இல்லையா வீட்ல" என்றேன்.

"அவரா. டை அடிச்சிட்டு வர போயிருக்காரு. நாளைக்கு ஏதோ பெரிய மீட்டிங்காம்".

"அட டை அடிப்பாரா அவர்?" அடப்பாவி மனிதா உன் முடியை பார்த்து இத்தனை வயதிலும் என்ன இளமை என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன் என்று மனதுக்குள் திட்டினேன்.

"பின்னே. நாப்பது வயசில் நரைக்காம இருக்குமா? உங்களுக்கு எத்தனை வயது?" என்றார் என்னிடம் சட்டென்று.

வரக்கூடாத கேள்வி என்று நினைக்கும் போதே வந்த கேள்வி.

"முப்பதத்தத்ததைந்து" என்றேன். உள்ளே இருந்து என் மனைவி.....

"தெட்டு" என்று முடித்தாள்.

"ஹிஹி எட்டு" என்று முடித்தேன்.

புயலை கிளப்பிவிட்டு தொடர் முடிந்ததும் வீடு திரும்பினார் அந்த பெண்மணி.

கையில் சப்பாத்தி கட்டையுடன் என் மனைவி பத்திரகாளியாக வெளியே வந்தாள். "38ஐ 35ன்னு சொல்றீங்க, தம் கட்டி வயித்தை இழுத்து பிடிச்சி வச்சிருக்கீங்க, தண்ணி எடுத்துட்டு வர துள்ளி ஓடி வர்றீங்க. இதுல ஞானி ஆவப்போரிங்களா. உங்களை விட 2 வயது பெரியவர் அவரே டை அடிச்சிக்கிறார்ல. போய் டை அடிச்சிட்டு வாங்க" என்றாள் காட்டமாக.

பூனை மாதிரி உள்ளே சென்று சட்டை போட்டுக் கொண்டு முடி திருத்தும் நிலையத்திற்கு கிளம்பினேன்.

எதிர்பட்டான் ஞானி. நடந்ததை சொன்னேன்.

"ஹாஹா" வென்று சிரித்தான்.

"நான் இருக்கும் இடத்திலிருந்து நீ இருக்கும் இடம் ரொம்ப தூரம்" என்று

சொல்லிப் பறந்தான்.

அவன் போன திசையை யோசனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வெளிநாட்டில் வேலை

எனக்கும் என் மனைவிக்கு பெரிய வாக்குவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எனக்கு வெளிநாட்டில் ஒரு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருந்தது. நான் போகலாம் என்று சொல்ல அவள் போக வேண்டாம் என்று சொல்ல இப்படி ஒரு வாக்குவாதம் நடந்துக் கொண்டிருந்தது.

"உங்களுக்கு தேசப்பற்றே இல்லையா" என் மனைவி.

"அப்ப வெளிநாட்டுல இருக்கற நம்ம ஊர்காரங்களுக்கு எல்லாம் தேசப்பற்று இல்லையா?" - நான்

"நான் சொந்த பந்தத்தையெல்லாம் விட்டுட்டு வரமாட்டேன்".

"இப்ப மட்டும் தினம் போய் உட்கார்ந்துக்குறோமா யார் வீட்டிலையாவது?"

"நம்ம ஊர்ல படிச்சா தான் பிள்ளைங்க நம்ம கலாச்சாரத்தை கத்துப்பாங்க".

"என்ன வாழுது இங்கே கலாச்சாராம். அங்க போனா நல்ல படிப்பு கிடைக்கும் பிள்ளைகளுக்கு".

"அப்ப இங்கே படிச்சிட்டு ஃபாரீன் போகலையா மத்தவங்களெல்லாம்".

"நல்ல லைஃப் ஸ்டைல் கிடைக்கும்" - நான்.

"எனக்கு அந்த லைஃப் ஸ்டைலெல்லாம் வேண்டாம்" - அவள்.

இப்படியாக போய் கொண்டிருந்தது. ஞானி உள்ளே நுழைந்தான்.

குடும்ப வக்கீல் குடும்ப டாக்டர் போல எங்களுடைய குடும்ப ஆலோசகர் ஞானி.

நாங்கள் சொன்னதை கேட்டதும் ஒரு காகிதத்தில் எதையோ எழுதினான்.

என்னை பார்த்து கேட்டான் - "பணக்காரன் ஆவதற்காக வெளிநாட்டிற்கு போகிறாயா? நம் நாட்டில் இருந்தே பலர் பணக்காரர் ஆகியிருக்கிறார்கள். எப்படி என்று பார். வெளிநாட்டில் வேலை செய்கிறேன் எனும் பெருமைக்காக போகிறாயா? நீ பெருமை படுவதை பார்த்து சந்தோஷம் படும் அளவிற்கு உன் சுற்றம் பக்குவம் அடைந்துவிட்டதா என்று பார்?"

இதை சொல்லிவிட்டு எழுந்தான் ஞானி. அவன் சொன்னது நன்றாக புரிந்தது. ஆனாலும் இன்னும் அந்த முத்திரை வசன முன்னுசாமி வரவில்லையே என்று பார்த்தேன். பொட்டில் அடித்தது போல் எதையாவது சொல்வானே என்று காத்திருந்தேன்.

அவன் கிறுக்கிய காகிதத்தை தந்துவிட்டு விலகினான்.

"நீ இருக்கும் இடமும் இருக்க விரும்பம் இடமும் வெவ்வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் இரண்டிலும் மாறாமல் இருப்பது நீ மட்டும் தான்" என்று எழுதியிருந்தது.

மனோவசியம்

The Practice of Hypnotism எனும் புத்தகத்தை வைத்து படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஞானி உள்ளே நுழைந்தான்.

"வா ஞானி".

"நலமா? "

"நலம் தான்".

"என்ன படித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?"

"இதோ" -- என்று புத்தகத்தை காட்டினேன்.

அவன் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். "மனோவசியம் மூளை சலவை இதெல்லாம் சாத்தியமா" என்று ஆவலாக கேட்டேன்.

"லட்சம் பேர் இருக்கும் கூட்டத்தை தன் பேச்சால் மயக்கி ஒரே நேரத்தில் கைதட்ட வைக்கிறானே அரசியல் வாதி அவன் பெரிய மனோதத்துவ நிபுணன். தன் குடும்பம் மனைவி மக்கள் இவர்கள் என்ன ஆவார்கள் என்று கூட யோசிக்காமல் ஒரு தலைவன் சொல்கிறான் என்று தீக்குளிக்கிறார்களே பல முட்டாள்கள், அந்த தலைவன் ஒரு மனோதத்துவ நிபுணன். ஒரு சொட்டு திரவம் ஊற்றினால் ஒரு பக்கெட் துணியை வெளுக்கலாம் என்று விளம்பரம் செய்து ஏமாற்றுகிறானே அந்த வியாபாரி அவன் செய்வது மூளை சலவை தான்".

"எதிர்கட்சி ஊடகங்களில் நம் நாட்டில் பட்டப்பகலில் கொள்ளையும் கொலையும் கற்பழிப்பும் நடப்பது போல் ஒரு மாயத் தோற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறார்களே அவர்கள் செய்வதும் மூளை சலவை தான். ஆளுங்கட்சி ஊடகத்தில் நம் நாட்டில் தெருக்களில் பாலும் தேனும் ஓடுவதாகவும் அனைவரும் தங்கமும் வெள்ளியும் சாப்பிடுவதாகவும் சொல்கிறார்கள் அவர்கள் மனோதத்துவ நிபுணர்கள் தான்".

"இவையெல்லாம் தெரிந்தும் சாத்தியமா என்று கேட்கிறாயே? "

"அது சரி ஞானி, இதிலிருந்து எப்படி தப்புவது? "

"ஏன் தப்ப வேண்டும்? "

"அரசியல்வாதிகளும் வியாபாரிகளும் சுயநலத்தினால் தானே அவ்வாறு மூளைச்சலவை செய்கிறார்கள். அதிலிருந்து தப்ப வேண்டாமா?"

"ஆம். அவசியம் தப்ப வேண்டும்".

"அதற்கு என்ன செய்வது? "

"அதையும் நானே சொல்லிவிட்டால் நான் உன்னை மூளை சலவை செய்ததாகிவிடாதா? போ, நீயே அதற்கு ஒரு வழி கண்டுபிடி."

பிறகென்ன செய்தான் என்று வெகுநாட்களாக ஞானி படிக்கும் உங்களிடமும் சொல்ல வேண்டுமா? மின்னல் போல் காற்றில் மறைந்தான் ஞானி.

தொலைந்துவிட்டவை

பேனாவை தொலைத்துவிட்டு ஒரு நாள் வீட்டில் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். மேசை மேலும் உள்ளும் டிவி ஸ்டாண்ட் சோபாவென்று நோண்டிக் கொண்டிருந்தேன். உள்ளே வந்தான் ஞானி.

"என்ன தேடுகிறாய்? "

"பேனாவை தொலைத்துவிட்டேன். தேடுகிறேன்".

"கற்பை தொலைத்துவிட்டனர் இன்றைய பெண்கள்
மனசாட்சியை தொலைத்துவிட்டனர் இன்றைய ஆண்கள்
சேதப்பற்றை தொலைத்துவிட்டனர் அரசியல்வாதிகள்
நேர்மையை தொலைத்துவிட்டனர் காவல்துறையினர்
நீதியை தொலைத்துவிட்டனர் நீதிபதிகள்
உண்மையை தொலைத்துவிட்டனர் வழக்கறிஞர்கள்
நாணயத்தை தொலைத்துவிட்டனர் அரசாங்க அதிகாரிகள்
நியாயத்தை தொலைத்துவிட்டனர் வியாபாரிகள்
பொறுமையை தொலைத்துவிட்டனர் மருத்துவதுறையினர்
மக்கள் அனைவரும் அன்பை தொலைத்துவிட்டனர்

அப்படியிருக்க நீ பேனாவை தொலைத்தது பெரிய விஷயமில்லை. பேனாவை தொலைத்தால் வேறு பேனா வாங்கிவிடலாம்.
நீ மேல் சொன்னவைகளை தொலைக்காமல் இரு. அது போதும். வருகிறேன்".

இருந்த இடம் நல்ல இடம்

கிழிசல் சட்டையுடன் பல நாள் வளர்த்த தாடியுடன் ஒருவனை கண்டேன். கிட்டத்தட்ட ஞானியை போல் இருந்தான். என்ன ஏதாவது டபுள் ரோலா என்று ஓடிச் சென்று பார்த்தேன்.

"நீ ஞானியா..... "

"ஆம் ஞானி தான்" என்றான்.

"என்ன விளையாடுகிறாயா. ஏன் இந்த வேஷம்" என்று அவனை கேட்கும் முன்பே உணர்ந்துவிட்டேன் அவன் நம்ம ஞானி இல்லை என்று.

அவனை பேசி சமாதானப்படுத்தி முடி திருத்தும் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கட்டிங் ஷேவிங் செய்ய சொல்ல அருகிலிருந்த துணி கடையில் கால் சட்டை மேல் சட்டை எல்லாம் வாங்கி கொடுத்து பிறகு அருகில் இருந்த ஆனந்த பவனில் முழு சாப்பாடு வாங்கி கொடுத்தேன்.

கை கால் நன்றாகவே இருந்தது அவனுக்கு. பேசுவதற்கு பதில் கொடுத்ததால் காதும் வாயும் நன்றாகவே இருக்கிறது என்பதையும் உணர்ந்தேன். வயது 35 இருக்கும் போல.

"நீ ஏன் இப்படி திரிகிறாய்" என்று கேட்டேன்.

மௌனமாக இருந்தான். சரி அவன் வாழ்வில் என்ன பிரச்சனையோ என்று தள்ளிவிட்டு "பணம் கொடுத்தால் ஏதாவது செய்து பிழைத்துக் கொள்வாயா"

என்று கேட்டேன்.

அவன் பலமாக தலையாட்டினான். அருகிலிருந்த தானியங்கி வங்கிக்கு சென்று 5000 ரூபாய் எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தேன். "இனிமேலும் பிச்சைக்காரனாய் திரியாதே. நல்லபடியாக இரு" என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு சென்றேன். ஒரு பெரிய திருப்தி மனதில் நிலவியது.

சில நாட்களுக்கு பிறகு மீண்டும் அவனை வேறொரு இடத்தில் பார்த்தேன். மீண்டு வளர்ந்துவிட்ட தாடி. பழைய கிழிசல் சட்டையுடன் சிக்னலில் உட்கார்ந்திருந்தான். அருகில் இருந்த பையில் நான் வாங்கித் தந்த கால் சட்டை தன் காலை நீட்டியிருந்தது கண்ணுக்கு பட்டது. பையில் நான் கொடுத்த பணத்தின் வீக்கம் தெரிந்தது. எனக்கு வந்தது கோபம். ஓடிச் சென்று ஒரு அறை விட்டிருப்பேன். ஆனால் வண்டியை நிறுத்தி இறங்கிப் போனால் பின்னால் உள்ளவர்கள் எனக்கு அறை விட்டிருப்பார்கள். நேராக ஞானியிடம் சென்றேன்.

நடந்ததை கூறினேன். "ஏன் ஞானி இப்படி செய்கிறான் அவன்" என்று வெறுத்துப் போய் கேட்டேன்.

"முட்டாள், சிலவற்றை சாக்கடையிலிருந்து குளிப்பாட்டி அலங்கரித்து வீட்டின் நடுவில் வைத்தாலும் அவை மீண்டும் சாக்கடைக்கு போகும் என்று கேள்விப்பட்டதில்லையா".

"கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஏன் என்று புரியவில்லையே"

"மின்வண்டிகள் கண்டதுண்டா. சிலவற்றிற்கு முன்னால் இன்ஜின் இருக்கும். அதுவே பின்னுள்ள பெட்டிகளை இட்டு செல்லும். There are men who are self-motivated. அவர்கள் சுயமாக சிந்தித்து செயல்படும் திறன் கூடியவர்கள். தங்களுக்கு தாமாகவே உந்து சக்தியாக விளங்குபவர்கள்."

"சில நேரம் இன்ஜின் பின்னாலிருந்து பெட்டிகளை தள்ளுவதை பார்த்திருப்பாய். These are the men who need motivation from outside, but they will deliver. இவர்கள் பிறர் பேச்சை கேட்டாலும் அது சரிவரி செய்து வெற்றி பெறுவர்".

"ஆனால் நீ உதவியது போல் உள்ள சிலரோ சுலபமாக ஒன்றும் செய்யாமலேயே பணம் வரும்போது, வாழ்கை ஓடும் போது நாம் எதற்காக என்ன செய்ய வேண்டும் என்று இருப்பவர்கள். இவர்களுக்கு பிச்சை எடுக்க ஊனம் வேண்டும் என்றில்லை. ஏனென்றால் இவர்களுடைய ஊனம் இவர்கள் மனதில். இவர்கள் இருந்தும் இறந்துவிட்ட மனிதர்கள்".

"அப்ப நான் செய்தது வீணாக போனதா" என்றேன் வருத்தத்துடன்.

"முட்டாள், கைகளை மேலே தூக்கி உதவிக்கு ஏங்கும் பலருக்கு உன் கை கொடு. அவர்கள் உன் கை பிடித்து வாழ்வில் முன்னுக்கு வருவார்கள். அதைவிடுத்து புதைமணலில் உள்ளே போகும் இவன் போல் ஒருவனுக்கு உன் கையை கொடுத்தால் அவன் உன்னையும் உள்ளே இழுத்துச் சென்றுவிடுவான்".

முற்றும்

பாகம் 4 - ஞானியும் சோனியும்

1. சந்திப்பு
2. பிச்சைகாரனிடம் பிச்சை
3. திருட்டு
4. தங்க திருவோடு
5. ஞானியும் சோனியும்
6. ஞானி எடுத்த பிச்சை
7. அட்ராசக்கை
8. கடவுளுக்கே காவல்

சந்திப்பு

என் மகன் முதன் முறையாக பேச்சுப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளப் போகிறான்.

"அப்பா நீ முதல் போட்டியில் ரொம்ப பயந்தாயா" என்றான்

"ஆமாம்மா. முதல் போட்டியில் பயம் இருக்கும். அந்த பயம் எனக்கு ஒவ்வொரு மேடை ஏறும் போதும் இருந்தது. ஆனால் அந்த பயம் தான் எனக்கு நன்றாக செய்ய வேண்டும் என்ற வேகத்தையும் கொடுத்தது".

இது நேற்று இரவு நடந்த பேச்சு.

அவன் பள்ளிக் கூடத்திற்கு செல்ல பெருமாள் கோவிலை தாண்டி வேகமாக சென்றுக் கொண்டிருக்கும் போது கிழிந்த சட்டையுடன் தாடியுடன் குளிக்காத ஒரு உருவம் தென்பட்டது. அவன் கண்களில் ஞானியிடம் கண்ட அதே ஒளி. சே, ஞானி மேல் ரொம்ப தான் டிபென்டென்ஸி அதிகமாயிட்டுது. ஞானியை வேறு வெகு நாட்களாக காணவில்லை.

அவனை தாண்டி போக நினைக்கும் போது, சட்டென்று குறுக்கே கை நீட்டினான்.

"என்ன" என்று வினவினான்.

"ஏதாவது போட்டுட்டு போ" என்றான்.

பையை துலாவி பார்த்துவிட்டு "சில்லறை இல்லை" என்றேன்.

"சில்லறை இருந்தா எத்தனை போட்டிருப்பே" என்றான்

"இரண்டு ரூபாய் போட்டிருப்பேன்" என்றேன்.

"எத்தனை இருக்கு கையில்" என்றான் விடாமல்.

"பத்து ரூபாய் தாள் இருக்கு" என்றேன்.

"கொடு" என்றான்.

சங்கடமாக எடுத்துக் கொடுத்தேன். பத்து ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டு எட்டு ரூபாய் சில்லறையை திருப்பி தந்தான். வியந்தேன்.

"உன் பெயர் என்ன" என்றேன். 'ஐயோ ஞானி என்று சொல்லி விடக்கூடாது' என்று மனதில் வேண்டிக் கொண்டேன்.

"பேரெல்லாம் தெரியாது. எல்லாம் சோனிப்பயலேன்னு கூப்பிடுவாங்க" என்றான்.

"நீ சோனியா" என்றேன்.

"ஆம்" என்றான்.

"சரி சோனி நீ இங்கே தான் இருப்பியா" என்றேன்.

"இல்லை சில நேரம் மேற்கு தெருவில் இருப்பேன்".

"அப்புறம்? "

"தெற்கு தெருவுக்கு போயிடுவேன்".

"அப்புறம்? "

"வடக்குத் தெருவில் இருப்பேன்".

"அப்புறம்" என்றேன் பொறுமையாக.

"கிழக்கு தெருவுக்கு முன்னாடி உட்கார்ந்திருப்பேன்".

"அப்புறம்" - மிகவும் என் பொறுமையை சோதித்தான்.

"அப்புறம் என்ன இங்கே தான் திரும்பி வந்துடுவேன்" என்றான் ஹாயாக.

கடுப்பை அடக்கிக் கொண்டு, அடுத்த கேள்வி கேட்கலாம் என்பதற்கு முன்னால் அவன் கேட்டான்.

"ஏன் உனக்கு வேலை வெட்டி இல்லையா? "

"ஏன் கேட்கறே? "

"பின்னே பிச்சைகாரன்கிட்டே இத்தனை நேரம் பேசிகிட்டு இருக்கே? "

அவன் கேட்டது 'சுரீர்' என்றது. சட்டென்று அங்கிருந்து விலகினேன்.

பிச்சைசகாரனிடம் பிச்சை

என் மனைவியின் பிறந்த நாள் என்பதால் சிவன் கோவிலுக்கு அழைத்து வந்திருந்தேன். அது முடித்து பெருமாள் கோவிலுக்கும் ஒரு கும்பிடு போடலாம் என்று போனோம். குறுகிய சந்தில் காரை நிறுத்தினேன். என் மனைவி காலை துலாவிக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன பண்ணே நீ" என்றேன்

"செருப்பை வண்டியில் விட்டுட்டு வரேன். ஏன் தண்டத்துக்கு 50 காசு கொடுக்கனும்".

"ஐயோ. சரி எக்கெடு கெட்டாவது போ. சீக்கிரம் வா. மழையால ரோடு சகதியாக இருக்கு. கேட்டாத்தானே".

"ஏங்க பொறந்த நாளைக்கும் என்னை திட்டநீங்க" என்று சலித்துக் கொண்டாள்.

செருப்பை நான் செருப்பு ஸ்டாண்டில் விட்டு டோக்கன் வாங்கிக் கொண்டேன்.

"சரி சரி வா" என்று அவளை அழைத்தவாறே உள்ளே நுழைந்தோம். நல்ல தரிசனம். இலவச தரிசனம். கூட்டம் அதிகம் இல்லை. இறைவனை பார்க்க வரும் இடத்திலும் ஐருகன்டி பண்ணி தொந்தரவு இல்லாமல் இருந்தது மனதிற்கு

இதமாக இருந்தது.

மகிழ்ச்சியுடன் வெளியே வரும்போது எதிர்பட்டான் சோனி.

அவனை பார்த்தும் கண்டுக் கொள்ளாமல் மேல் தொடர்ந்தேன் நடையை.

அவன் நிறுத்தி கை நீட்டினான்.

இரண்டு ரூபாய் சில்லறையாக எடுத்து நீட்டினேன்.

"இரண்டு ரூபா தானா"

"அப்புறம்"

"இலவச தரிசனம் காசு மிச்சமாச்சுல்லே. போடு" என்றான் மிகவும் உரிமையுடன்.

அடப்பாவி நாங்க இலவசம் தரிசனம் செய்த வரையில் நோட் பண்ணி வைத்திருக்கிறானே என்று சொல்லிக் கொண்டேன் மனதில்.

என் மனைவி பிச்சைக்காரனிடமெல்லாம் சகவாசமா என்பது போல் பார்த்தாள்.

சரியென்று 5 ரூபாய் எடுத்து நீட்டிவிட்டு விலகினேன்.

"நில்லு" என்றான்.

"என்ன" என்று கேட்டேன்.

அவன் பையிலிருந்து பத்து 50 காசுகளை எடுத்து நீட்டினான்.

"எதுக்கு" என்று கேட்டேன்.

"உன் வீட்டுக்காரி 50 காசை மிச்சப்படுத்த செருப்பை காரில் விட்டுட்டு வந்துட்டாளே. இதை வச்சிகிட்டு அடுத்த பத்து தடவைக்காவது செருப்பு ஸ்டாண்டில் செருப்பை போட்டுட்டு போ".

சுட்டெரிக்கும் பார்வையில் அவனை முறைத்தேன்.

"முறைக்காதே. பிச்சைகாரனுக்கு இரண்டு ரூபாய் போடறே. அங்க ஸ்டாண்டு வச்சி பொழைப்பை பன்றவனுக்கு 50 காசு போட மாட்டேங்கறே".

பிச்சைகாரனிடம் பிச்சை வாங்கும் அளவிற்கு வைத்துவிட்டாளே என்று என் மனைவியை பார்வையால் நொறுக்கி தள்ளிக் கொண்டே அவசரமாக அங்கிருந்து அகன்றேன்.

திருட்டு

பையனை பள்ளியில் விட்டு வரும் போது கோவில் வாசலில் மீண்டும் தென்பட்டான் சோனி. யாரிடமோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். பேசிக் கொண்டிருந்தவர் தலையில் அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்.

அருகில் சென்று "என்ன சோனி நீ என்ன அப்படி கேட்டுட்டே அவர் தலையில் அடிச்சிகிட்டு போறாரே".

"ஹா ஹா அதுவா" என்று சிரித்துவிட்டு பேசத்துவங்கினான்.

"நான் அவர்கிட்டே என்ன வேண்டிக்கிட்டே பெருமாள்கிட்டேன்னு கேட்டேன்".

"அதுக்கு அவன், நான் என்ன வேண்டிகிட்டா உனக்கு என்னன்னு சொன்னான்".

"நீ என்ன வேண்டிக்கிட்டாலும் அது நடக்காது".

"ஏன் அப்படி சொல்றே".

"பின்னே, வரும்போது வெறுங்காலோட வந்தே. போகும்போது யாரோட செருப்பையில்ல போட்டுட்டு போறே" - அப்படின்னு சொன்னேன்.

தலையிலே அடிச்சிகிட்டு செருப்பை விட்டுட்டு போயிட்டான் என்று சொல்லி முடித்தான்.

எனக்கு சிரிப்பதா அழுவதா என்று தெரியவில்லை.

"சரி அதைவிடு. ஒரு நாள் என் வீட்டுக்கு சாப்பிட வா" என்றேன்.

"எதுக்கு மயக்க மறந்தை போட்டு என் கண்ணு கிட்னி எல்லாம் புடிங்கிக்க வா".

நான் திகைத்து நின்றேன். சமுதாயத்தின் அடிமட்டு நிலையில் இருக்கும் ஒரு பிச்சைகாரன் கூட இலவசமாக செல்வந்தர்கள் அழைத்தால் அதிலும் அவர்கள் காசு பார்க்க ஏதாவது உள்நோக்கம் இருக்கும் என்ற நிலையாகிவிட்டதே. இவன் பார்வையில் செல்வந்தர்கள் எல்லாம் உழைக்காமல் ஊரை ஏமாத்தி பிழைப்பவர்கள் என்று எண்ணம் வந்துவிட்டதே என்று வருந்தினேன்.

"சோனி, நான் அப்படி பட்ட ஆளு இல்லேப்பா உழைச்சி தான் முன்னுக்கு வந்திருக்கேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அகல முயன்றேன்.

"என்ன போறே. குடுக்க வேண்டிய இரண்டு ரூபாயை குடுத்துட்டு போ" என்றான் உரிமையாக.

தங்க திருவோடு

சோனியை பார்க்கும் போதெல்லாம் இவனை சுத்தப்படுத்தினால் என்ன என்று நினைப்பேன். நானும் சுகாதாரமாக இருப்பேன். மற்றவர்களும் சுகாதாரமாக இருப்பதையே விரும்புவேன்.

ஆனால் இவனோ கொசு கடித்து தடித்த கால்கள், அழக்கேறிய தலைமுடி, கிழிசல்கள் என்று கண்றாவியாக இருந்தான்.

என் அழைப்பை ஏற்று ஒரு நாள் வீட்டிற்கு வந்தான்.

அவனுகென்று சோப்பு, சீப்பு, வேட்டி அரை கை சட்டை என்று எல்லாம் வாங்கி வைத்திருந்தேன். ஒன்றும் பேசாமல் குளித்து முடித்து, சவரம் செய்து, வேட்டி சட்டை அணிந்து வந்து அமர்ந்தான்.

பெரிய இலை வைத்து வகை வகையாய் சமைத்து போட்டாள் என் மனைவி. போட போட சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருந்தான். நாங்கள் நால்வர் சராசரியாக 4 நாட்கள் சாப்பிடும் உணவு உள்ளே போயிருக்கும். என் மனைவி, "என்னங்க பகாசூரன் மாதிரி சாப்பிடறான்" என்று கேட்க, "கம்னு இரு, மைக்ரோ வேவ்ல இன்னும் அரிசி வை" என்றேன்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் வெற்றிலை பாக்கு கொடுத்தேன். அமைதியாக சாப்பிட்டான்.

"ஒரு திருப்பளி குடு" என்றான்.

நானும் எடுத்து வந்து கொடுத்தேன்.

அவன் கையில் இருந்த அழக்கேறிய அந்த திருவோட்டை எடுத்து நெம்பினான். சட்டென்று உள்ளிருந்து ஒரு தங்க திருவோடு வெளிய வந்தது. வியந்து நின்றேன்.

அதை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்து, "நீ போட்ட சாப்பாட்டுக்காக" என்று சொன்னான்.

"சோனி, இது தங்கமா. எங்கிருந்து கிடைச்சது உனக்கு".

"அதுவா பெருமாள் கொடுத்தார்".

"நிஜமாவா. நான் நம்பலை".

சட்டென்று திரும்ப வாங்கிக் கொண்டான். "ஏன் பெருமாள் வந்து கொடுக்க முடியாதா" என்று கேட்டான்.

"சாத்தியமில்லை".

"நீ ஆத்திகன் தானே. உன்னை மாதிரி கடவுளை நம்பாத ஆத்திகனை விட கடவுள் இல்லை என்று சொல்லும் நாத்திகனே மேல். உன்னை போன்ற நம்பிக்கை இல்லாத பக்தர்களால் தான் கடவுளுக்கே கெட்ட பெயர்" என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான்.

என் மனைவி, "நீங்க வாய் வெச்சிகிட்டு சும்மா இருக்கக்கூடாது. அந்நியாயமா ஒரு 100 கிராம் தங்கம் போச்சே" என்றாள்.

நான் செய்வதறியாது நின்றேன்.

ஞானியும் சோனியும்

வெகு நாட்களாக ஞானியையும் சோனியையும் சந்திக்க வைக்க ஆவலாக இருந்தேன்.

சோனியை சந்தித்து திருவோடு விஷயத்திற்காக மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டேன். கலியுகத்தில் கடவுள் இருப்பதற்காக எந்த அறிகுறியும் இல்லாததால் தான் கடவுள் நம்பிகையிலும் சந்தேகம் வந்தது என்று கூறினேன். மேலும் பழக்க தோஷத்தால் கோவிலுக்கு போவதும் வணங்குவதுமாகிவிட்டது. இனி நிஜமான கடவுள் பக்தியுடன் கோவிலுக்கு வருவேன் என்று உறுதி மொழி அளித்தேன். நான் ஏன் அவனிடம் இதையெல்லாம் சொன்னேன் என்று எனக்கே தெரியாது.

அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஞானியின் வீட்டிற்கு சென்றேன். நல்ல வேளை அவனும் இருந்தான்.

"ஞானி, இவர் தான் சோனி. உன்னை போலவே அற்புதமான விஷயங்களை சொல்றாரு" என்றேன்.

ஞானி ஒரு வணக்கம் போட்டான். மரியாதை தெரியாதவன் அல்ல ஞானி. ஆனால் யாருக்கு மரியாதை காட்ட வேண்டும் என்று அவனுக்கு தெரியும்.

சோனியிடம் "இவர் தான் ஞானி. என்னுடைய நீண்ட கால நண்பர். உன் கிட்டே சொன்னேன் இல்லையா" என்றேன்.

சோனியும் ஒரு வணக்கம் போட்டான்.

இரண்டு மாமேதைகளை சந்திக்க வைத்ததில் எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. ஆனால் விவகாரம் எப்போதும் மாமேதைகள் சங்கிக்கும் போது ஏற்படும் என்பதை நான் அறியவில்லை. மாமேதைகளுக்கும் மமதை உண்டா.

ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தோம் சட்டென்று சோனி, "என்ன தான் நீ சொல்லு ஞானி, என்னை மாதிரி ஒரு மூணு நாள் உன்னால கோவில் வாசல்ல பிச்சை எடுக்க முடியுமா" என்று தடாலடியாக ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

என்னடா இது ஒரு நாள் முதல்வர் பேட்டியில் அர்ஜுன் கேட்டது போல் ஆகிவிட்டதே என்று அரண்டு போனேன்.

ஞானி அமைதியாக இருந்தான். சே, ஞானி வெறும் மேல்தட்டு ஆலோசர் மட்டும் தான் போலும். திண்ணையில் உட்கார்ந்துக் கொண்டு 'வேர்ல்ட் எக்கானமிலே' என்று வெட்டி பேச்சு பேசும் ஒரு வாய் சொல் வீரன் தானோ என்று தோன்றியது.

நான் எதிர்பார்க்காத விதத்தில் சட்டென்று "சரி, அடுத்த வாரம் திங்கள்-புதன் நான் நீ உட்கார்ந்த இடத்தில் பிச்சை எடுக்கறேன்" என்றான் ஞானி.

"சபாஷ் சரியான போட்டி" என்று உள்ளூர மகிழ்ந்தாலும் என்னடா இது பிரச்சனை என்றும் மனதில் தோன்றியது.

மூலை கடையில் மூவரும் தேனீர் அருந்திவிட்டு விடை பெற்றோம்.

ஞானி எடுத்த பிச்சை

வியாழன் ஞானியை சந்தித்தேன். பிச்சை எடுத்து கிடைத்த காசுகளை நோட்டாக மாற்றி ஒரு கற்றை ரூபாய் என் கையில் கொடுத்தான்.

"போய் சோனிக்கிடீடே கொடு. அவனுக்கு சராசரியா வர வருமானத்தை விட நாலு மடங்கு".

"அப்படியா" என்று ஆச்சர்யப்பட்டேன். "எப்படி ஞானி முடிஞ்சது உன்னாலே" என்றான். சற்று கறுத்திருந்தான். ஆனால் களைத்திருக்கவில்லை. ஞானி எப்போதுமே சுறுசுறுப்பு தான்.

"அப்படி கேள்" என்று ஒரு அசத்தல் பார்வை கொடுத்தான். மமதை தலை தூக்கியது. மின்னல் வெட்டில் வந்து சென்றது.

ஒரு காகித்தை எடுத்து கோவிலை வரைந்தான். பிறகு விளக்கம் கொடுத்தான்.

"இது தான் கோவில். கோவிலை சுத்தி நான்கு தெருக்கள். கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு தெரு".

"கிழக்கு தெருவில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது. காலையில் அங்கு உட்கார்ந்தால் நல்ல வசூல். பள்ளிக்கு பிள்ளைகளை கொண்டு விடும் பெற்றோர்கள் நாள் தொடங்கும்போது புன்னியம் செய்யலாம் என்று காசு போட்டு போகிறார்கள். காலையில் அங்கு தான் ஜாகை".

"அடே"

"தெற்கு தெருவில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி. மக்கள் நோயால் கஷ்டப்பட்டுதான் ஆஸ்பத்திரி வருகிறார்கள். பிச்சைக்காரனுக்கு காசு போட்டால் புன்னியம் என்று தானம் செய்கிறார்கள். Consulting Hours காலை பத்து மணிக்கு மேல். அப்போது அங்கு சென்று அமர்ந்துக் கொண்டேன்".

"அப்புறம்"

"வடக்கு தெருவில் ஒரு மாதர் சங்கம். பணக்கார பெண்கள் வந்து செல்லும் இடம். ஒரு பெண்மணி 5 ரூபாய் போட்டால் 10 ரூபாய் போட்டு தன் கௌரவத்தை ஏற்றிக் கொள்வார்கள் மற்றவர். நல்ல வசூல். மதியத்திற்கு மேல் இங்கு தான் வாசம்".

"அடடே"

"அப்புறம் மேற்கு தெருவில் ஒரு அரசாங்க அலுவலகம். லஞ்சம் வாங்கி பையை நிறைத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பும் அதிகாரிகள் அந்த பாவ பணத்தில் இறைவனுக்கும் ஒரு பங்கு கொடுப்பதாக நினைத்து எனக்கு வாரி வழங்கி போவார்கள்".

"அட்ரா சக்கை".

"உன் சோனியை போல் தப்பான நேரத்தில் தப்பான இடத்தில் உட்கார்ந்தா அவனுக்கு கிடைச்சது தான் எனக்கும் கிடைச்சிருக்கும்".

"ஹா ஹா".

"இப்போது தெரியுதா ஞானிக்கும் சோனிக்கும் வித்தியாசம்" என்றான் வெற்றி புன்னகையுடன்.

"Hats Off ஞானி. ஞானின்னா ஞானிதான்" என்று களிப்போடு சொன்னேன்.

பறந்து போனான் ஞானி.

அட்ராசக்கை

சோனியை சந்தித்து ஞானி கொடுத்த கற்றை ரூபாய் நோட்டுகளை தந்தேன்.

"பார்த்தாயா ஞானியின் சாமார்த்தியம்" என்றேன் நகைப்புடன்.

என்னிடமிருந்து வாங்கி அதை கோவில் உண்டியலில் போட்டான்.

"ஏன்" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டேன்.

"நான் உழைச்சி சம்பாதிக்காத காசு எனக்கு சேராது" என்றான்.

"ஹா ஹா பிச்சை எடுப்பது உழைத்து சம்பாதிப்பதா" என்று கேட்டேன்.

"அதை பத்தி அப்புறம் பேசுவோம்" என்றான்.

"சரி இப்ப என்ன சொல்றே ஞானியின் புத்திசாலத்தனத்தைப் பற்றி" என்றேன் அவனை வெறுப்பேற்றுவது போல.

"ச்சோ ச்சோ உன் ஞானியை விட முட்டாள் நான் ஒலகத்தில் பாத்ததில்லே" என்றான்.

"என்ன" என்றேன் அதிர்ச்சியுடன்.

"ஆமா. மூனு நாளு இது மாதிரி பிச்சை எடுத்திருந்தான்னா பரலோகம் போயிருப்பான் உன் ஞானி".

உன் ஞானியா. ஞானி என்னடான்னா உன் சோனி என்கிறான், இவன் உன் ஞானி என்கிறான். விளையாடறாங்களா என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டே "ஏன்" என்று வினவினேன்.

"பின்னே. மூனு நாளு பிச்சை எடுக்கறது சுலபம். ஒரு வாரம் இருந்திருந்தா செத்தே போயிருப்பான் அவன்".

"ஏன்"

"கிழக்கால காலையில் உட்கார்ந்தா வெயிலு. மறுபடியும் மேற்கால காலையில் உட்கார்ந்தா வெயிலு. வாட்டி வதக்கிடும்".

"அப்ப மாதர் சங்கம்".

"ஹா ஹா. அது மாசத்துல மூனு நாளு தான் நடக்குது. இந்த வாட்டி இவன் போய் சேர்ந்தான் அங்கே".

"அப்ப அரசாங்க அலுவலகம்".

"லஞ்சம் வாங்கி வாழற பொழப்பு ஒரு பொழப்பாய்யா. அதுல கிடைச்ச பணத்துல எனக்கு பிச்சை கூட வேணாம்".

"அப்ப மருத்துவமனை"

"ஏம்பா இப்ப தான் டென்கு, ப்ளேக், மூளைக்காச்சல், இன்னும் என்னன்னவோ தொத்து வியாதியெல்லாம் வருதே. ஆஸ்பத்திரி குப்பை பக்கத்துல உக்காந்து வியாதிக்காரங்களோட திரிஞ்சா வியாதி வராதா. அப்புறம் எப்படி லீவு போடாமா பிச்சை எடுக்க முடியும்".

திகைத்து நின்றேன்.

"இப்ப தெரியுதா ஏன் ஞானி பரலோகம் போயிடுவானனு சொன்னேன்னு. ஞானிக்கு எல்லாம் தெரியும் தான். ஆனா என் வேலை எனக்கு அவனை விட நல்லா தெரியும். போய் சொல்லு உன் ஞானிகிட்டே".

ஞானி கூக்ளி போட்டு என்னை அவுட் செய்தான் என்று நினைத்தால் சோனி என் முதல் பாலில் சிக்ஸர் அடித்துவிட்டானே என்று நினைத்து சிலையாக நின்றேன்.

கடவுளுக்கே காவல்

வழக்கம் போல கடனுக்கு கோவிலுக்கு போகாமல் நிஜமாகவே கடவுளை காண தோன்றியதால் அன்று கோவிலுக்கு போனேன். அருகிலிருந்த பிள்ளையார் கோவிலுக்காவது சென்று வரலாம் என்று போனவன் என்னையும் அறியாமல் பெருமாள் கோவில் வாசலில்.

"என்ன சோனி எப்படி இருக்கே"

"பலே"

சட்டென்று அவனுடைய திருவோட்டை எட்டி பார்த்தேன். இரண்டு இரண்டு ரூபாய் நாணயங்கள், ஒரு சில ஒரு ரூபாய் நாணயங்கள்.

"என்ன வசூல் கம்மியா இன்னிக்கு?"

"ஆமா. இன்னிக்கு கூட்டம் கம்மி தான்".

"அப்ப நேத்து முந்தாநேத்து இதுக்கு முன்னால கிடைச்சதெல்லாம்"

"அட நான் என்ன உன்னை மாதிரி குடும்பஸ்தனா, புள்ளையா குட்டியா வீடா வாசலா வாகனமா கடனா. அந்நியன்னிக்கு வசூலாகறதை செலவு பண்ணிடுவேன்".

"உன் செலவை விட ஜாஸ்தியா வசூலாயிடிச்சின்னா".

"அதை உண்டியலில் போட்டுடுவேன்".

என் கண்களை அகல விரித்து ஆச்சர்யத்தை வெளிப்படையாக காட்டினேன். ஞானி ஸ்டைலில் என்னை அசட்டை செய்தான் சோனி.

"ஒரு விஷயம் சொல்லு சோனி. இத்தனை புத்திசாலியா இருக்கியே ஏதாவது வேலை வெட்டி செய்யக் கூடாதா".

"வேலை செஞ்சிகிட்டுதானே இருக்கேன்".

"என்ன வேலை செஞ்சிகிட்டு இருக்கியா".

"ஆமா".

என்னடா இது குண்டை தூக்கி போடுகிறான். ஏதாவது டிடெக்டிவ் வேலையா என்று வியந்தேன்.

"எங்கே".

"இங்கே தான்".

"பிச்சை எடுக்கறது ஒரு வேலையா".

"நான் பிச்சை எடுக்கறதை சொல்லலை".

"பின்னே".

"நான் தான் பெருமாளுக்கு காவல்".

"ஹா ஹா. உலகத்தை காக்கற பெருமாளுக்கே நீ காவலா. நல்ல தமாஷுதான்".

"சிரிக்கிறியா நீ. கொஞ்ச வருஷத்துக்கு முன்னால என்னோட ஒரு பெரியவர் இருந்தாரு. ஒரு நாளு ராத்திரியிலே உள்ளே இருந்த ஐம்பொன் சிலையை நாலு பேரு திருடிகிட்டு ஓடப்பாத்தாங்க. ஏய் புட்டா புட்டான்னு கத்திக்கிட்டே அந்த பெரியவர் ஓடினாரு. நாங்களும் ஓடினோம். சிலையை வச்சிருந்தவன் காலை புடிச்சிகிட்டாரு பெரியவரு. அவன் அவரோட கழுத்தை மிதிசிட்டான். அப்புறம் நாங்கெல்லாம் திருடங்களை புடிச்சி சிலையை காப்பாத்திட்டோம். சாவற நேரத்துல அந்த பெரியவரு சொன்னாரு, தம்பி, நாமெல்லாம் பிச்சைக்காரங்க இல்லை. உலகத்தை பெருமாளு காப்பாத்தறாரு, நாம பெருமாளை காப்பாத்தறோம் அப்படின்னு. அந்நிலேர்ந்து நான் பெருமாளுக்கு காவல் காரன். எனக்கு சம்பளம் கொடுக்கறது உங்களை மாதிரி ஆளுங்க".

ஞானியும் சோனியும் பேசி முடித்த பிறகு நான் என்றாவது பேசியிருக்கிறேனா. இனம் புரியாத ஒரு உணர்ச்சியுடன் அவன் 8 ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டு பாக்கியை உண்டியலில் போட்டுவிட்டு அருகிலிருந்த உணவகத்தை நோக்கி நடப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வெகு நேரமாய்.

முற்றும்

மோகன் கிருட்டிணமூர்த்தியின் பிற படைப்புகள்:

1. மேற்கே செல்லும் விமானம் – 4 பாகங்கள்
2. கடைசி பேட்டி
3. மெல்லக் கொல்வேன்
4. என் கை பிடித்தவன்
5. போதாதெனும் மனம்
6. கறுப்பு வரலாறு
7. ரிதுவேந்தர்
8. கணினிக் காதல்
9. நேற்றைய கல்லறை
10. இன்னும் பெயர் வைக்கவில்லை
11. காதல் இல்லையேல் காதல்
12. Westbound Flight (மேற்கே செல்லும் விமானம் மொழி பெயர்ப்பு)
13. Influences of Unknown Factors on Mankind

இவற்றை நீங்கள் கீழ்க்கண்ட தளங்களில் காணலாம்

1. Google Books
2. Apple iBooks
3. Amazon Kindle

உங்கள் கருத்துக்களை leomohan@yahoo.com எனும் முகவரிக்கு எழுதி அனுப்புங்கள். நன்றி.